HLAS NÁRODA

(VOICE OF THE NATION)

Second Class Postage Paid at Chicago, Ill.

"Vy representujete ve svobodném světě vlast. Vlast potřebuje lásku a pomoc. Buďte svorni! Jen svorným Buh požehnává."
JOSEF KARDINAL BERAN, arcibiskup pražský.

Udržení českého vědomí, řeči a novin v Americe žádá osobní obětí a nadšené spolupráce každého z nás.

Return Postage guaranteed, Chicago, Ill. 60623 | Roč. (Vol.) I. — Číslo (No.) 24. | Sobota (Saturday) 12. června (June) 1976 | Cena 25 centů

Vzpomínáme na papeže JANA XXIII. (1881-1963); od jeho smrti uplynulo 3. června třináct let, ale v mysli věřících žije dál, především příkladem svého svatého života, laskavostí a dobrotou ke všem lidem, zvláště k ponížených, nemocným, trpícím a pronásledovaným pro víru v Krista. Živelná touha papeže Jana XXIII. — přizpůsobit některé zastaralé struktury církve dnešní době, vrátit katolickým křesťanům činorodou evangelijní lásku k bližním a tak připravit spravedlivější svět už pro generace dnešní a příští — byla sice po 2. Vatikánském sněmu zkreslena a nepochopena jak od nepřátel církve, tak i od některých duchovních a věřících uvnitř církve samé. Avšak nakonec vzejde i ze všech dnešních zmatků nové jaro církve, protože je připravováno vlahou obětí a utrpení miliónů věřících v komunistických zemích, kteří pro svou věrnost Kristu snášeli novodobá mučení, vězeňské útrapy a čelí nejrafinovanější sociální diskriminaci dodnes. A to Bůh slyší a vyslyší s podmínkou, že se i my ve svobodném světě probudíme a vrátíme se celým svým jednáním k životu z víry.

Říční přehrada se protrhla; velké hmotné škody v Idaho

Idaho Falls. — V sobotu 5. června se protrhla 3,000 stop dlouhá a 310 stop vysoká přehrada z hlíny, zbudovaná v prosinci 1975 přes řeku Teton. Nadržené vody jejího 17 mil dlouhého jezera zatopily 300 čtverečních mil území s městy, vesnicemi a farmářskými usedlostmi. Celkem bylo zničeno 30 až 40 tisíc akrů úrodné půdy, asi 16,000 lidí musilo utéci ze svých příbytků a 200 různých podniků bylo zničeno. Přitom zahynulo na 6,000 kusů dobytka a elektrárna a čerpací stanice pod hrází byly smeteny vodami. Počet mrtvých dosud není znám. Doposud bylo objeveno sedm mrtvol, avšak existuje větší počet nezvěstných a vody některé mrtvoly unesly. Celkem bylo zatopeno asi 1,000 farem a celé město Sugar City bylo vodami smeteno. Výše hmotných škod se odhaduje na 500 miliónů dolarů; podle jiných odhadů škody pouze ve městě Rexburgu obnášejí 150 miliónů dolarů a v okrese Madison 559 miliónů dolarů.

President Ford prohlásil celé toto území za postižené přírodní katastrofou. Jeho obyvatelé mají tím právo na federální výpomoc.

Následkem tlaku uvolněných vod se pak také protrhla hráz na Hadí řece u Idaho Falls, avšak nadržené vody mohly být na štěstí odvedeny zavodňovacími kanály, takže okolní krajina nebyla zatopena. V pondělí pak vody opadly a farmáři se začali vracet do svých zničených domů. Přehrada přes řeku Teton měla chránit krajinu před povodněmi a zároveň zajistit zavodňování 140.000 akrů pozemků. Někteří geologové varovali před zbudováním přehrady. Říkali, že spodní půda je na těch místech příliš pórovitá a neposkytuje potřebné záruky pro postavení přehrady. Ve Spojených státech bylo postaveno přehrad tohoto druhu už přes 300 a žádná jiná se doposud neprotrhla.

Italští katolíci byli varováni před komunismem

Řím. — Papež Pavel už v polovině května řekl účastníkům konference italských biskupů, že křesťanství je neslučitelné s marxismem, a varoval italské katolíky, aby nedávali komunistům své hlasy při celonárodních volbách, které se blíží. Lajický tisk hned vzápětí nato obviňoval sv. Otce, že zasahuje do předvolební kampaně. Bývalý ředitel italské Národní banky, Guido Carli, však hájil v jedněch předních italských novinách právo sv. Otce připomenout věřícímu lidu křesťanské mravní zásady a neslučitelnost marxistického atheismu s křesťanskou vírou v Boha.

Komunisté mají už rok v rukou správu středoitalského města Piacenza. Tamní biskup Enrico Manfredi právě prohlásil, že jeho město je názornou ukázkou toho, co by se v Itálii stalo, kdyby se po volbách italští komunisté dostali do centrální vlády. Komunistické městské autority v Piacenza podle jeho slov "nedopřávají katolíkům místa, aby mohli dýchat": socialismus je postupně zaváděn do veřejných obecných škol, rodičům je odnímána zodpovědnost za výchovu svých dětí a politická indoktrinace ve školách nenechává žádné místo pro náboženství. Učitelé musí například učit, že vánoce jsou "svátky sněhu", zatímco velikonoce jsou prý "svátky květů". Katolickým sirotčincům, nemocnicím a útulkům pro přestárlé je stále snižována veřejná finanční výpomoc a církevní personál je z těchto ústavů postupně propouštěn.

Dne 2. června sv. Otec varoval italské katolíky před militantním atheismem komunistů a marxistických socialistů, který hrozí rozvrátit všechen řád v italské společnosti.

ENGLISH SECTION INSIDE

Dr. Bohumír Bunža:

★ ITÁLIE NA HISTORICKÉM ROZCESTÍ

VOLBY ROZHODNOU POLITICKOU A HOSPODÁRSKOU BUDOUCNOST ZEMĚ

Světová veřejnost, zejména na západě s napjetím očekává, jak dopadnou volby do italského parlamentu (a obecní volby v městě Římě), které se konají 20. června, o rok dříve než uplyne zákonodárné údobí parlamentu. Předčasnost voleb vyvolali socialisté tím, že odvolali svou podporu v parlamentě vládě, složené z křesťanských demokratů a republikánů. Jako důvod uváděli, že křesťanští demokraté nechtěli přijat hospodářsko-politický program socialistů pro zbytek zákonodárného údobí, ale bezprostředním důvodem bylo to, že socialisté neprosadili pro odpor křesťanských demokratů v parlamentě návrh zákona na úplné uvolnění umělého potratu. Křesťanští demokraté se ve vládě snažili do poslední chvíle zachránit situaci, která v důsledku hospodářské krise a pádu liry se stala nebezpečně kritickou. Předložili nový vládní program, který nazvali program pro výjimečný stav, ale levice i tento program zamítla. Tak nezbylo než rozpustit parlament a vypsat nové volby.

Na území státu kandiduje deset politických stran. Jsou to: strana křesťansko demokratická, komunistická, socialistická, sociálně demokratická, liberální, republikánská, Italské sociální hnutí — národní pravice, známá pod zkratkou MISINI, a další tři strany, které se na volebním poli objevují poprvé. Jsou to strana radikální — malá skupina radikálů, kteří jsou hlavně proti Vatikánu, proti křesťanské demokracii a také proti straně komunistické. Chtěli jít do voleb spolu se stranou socialistickou, ale ta je odmítla. Konečně jsou to dvě nové ultralevicové strany, skupinky, které se rozešly se stranou komunistickou a sice democrazia proletaria a partito operario europeo — evropská dělnická strana. Chtějí v sobě soustředit levicové revoluční elementy, jimž se oficiální komunistická strana zdá být konservativní, nepokroková. Generální sekretář komunistické strany Berlinguer ostře napadl tyto skupiny, jako rozbíječe dělnické a socialistické jednoty. Je možné, že tyto odloučené skupiny poněkud oslabí oficiální komunistickou stranu, ale rozhodně ji nenahradí ani neohrozí. Italští voliči ve svém celku jsou konservativní a neradi experimentují se svým volebním právem.

Novotou těchto parlamentních voleb bezesporu je to, že na listině hlavních politických stran se mimo profesionálních politiků objevují nová jména ze světa hospodářského, kulturního, vědeckého, uměleckého, ba i vysocí vojenští hodnostáři. Strany tím chtějí dokázat, že s obnovou vedoucích kádrů to myslí vážně a že chtějí na zodpovědná místa přivést osobnosti, které by byly zárukou pořádku a legality a hlavně mravní, politické a hospodářské obnovy země. Tak např. na listině křesťanské demokracie je náměstek presidenta automobilky Fiat, Umberto Agneli. Aldo Sanduli, bývalý president ústavního soudu, je na listině republikánské strany. Falco Accame, bývalý velitel námořnictva, je na listině strany socialistické. Generál letectva Nino Pasti, je na listině strany komunistické. Na listině komunistické strany jsou mimo osobností ze světa uměleckého a kulturního také některé známé osobnosti ze světa katolického, které se dostaly do konfliktu s oficiálními místy církevními a křesťansko - demokratickými. Hlásí se k hnutí, které si říká Křesťané a socialismus a je možné je přirovnat k organisaci polských katolíků, kolaborujících s komunistickým režimem — Pax. Je to dobře promyšlená taktika komunistické strany vnést zmatek do řad italských katolických voličů. Všechny tyto tak zvané osobnosti veřejného života prohla-

(Pokračování na str. 13.)

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Sloupek informací

ZAČÍNÁ DNES V PRAZE, PUTUJE PAK DO SSSR A KONČÍ SOVĚTSKO-SOMÁLSKY

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Naplánován byl docela jiný začátek, avšak "dnes v hlavě ještě staré plány — a zítra všechny rozdupány", jak napsal po pravdě jeden básník české klasiky. Úvodem Sloupku zašmodrchal jeden novinářský komunista z Prahy, který již 1. června začal v RUDÉM PRÁVU "slavit" 200 let Spojených států. Psal o "promarněných (wasted) dvou stoletích" a vraceje se možná z nákupu v obchodě pro privilegované funkcionáře režimu nás v Americe napomenul, že neznáme "rovnosti" občanů. Vysoký životní standard Americe prý nelze upřít, ani úspěchy v technologii, ale "v posledních 110. letech se skoro běžnou formou vyřizování politických účtů staly vraždy presidentů a presidentských kandidátů". Napsal to člověk, který jistě ví, kolik stovek vlastních vůdců oddělali, popravili v uplynulých 50. letech komunisté — od Leninova spolupracovníka Trockého po generálního tajemníka komunistické strany Československa Rudolfa Slánského.

Všechny nehoráznosti zmíněného článku ještě neznám, neboť mám po ruce jen několik citátů, zaznamenaných chicagskou TRIBUNE. Autorem článku v R.P. je Vladimír Till, bývalý stalinista (viz například jeho stať "Nový člen strany" ve SVĚTĚ PRÁCE ze 14. prosince 1950, str. 6), dopisovatel z Číny, zpravodaj z Washingtonu (1967) a naposled zástupce šéfredaktora zahraniční redakce Čs. tiskové kanceláře (1973) a obrozený brežněvovec. Člověk, který ví, co se musí psát, aby se zavděčil svému rudému chlebodárci.

□

SOVĚTI SE DALI NA RYBY

Již koncem minulého a začátkem letošního roku se i do sovětských novin dostaly zprávy — většinou ve formě "dopisů čtenářů" — že na mnoha místech SSSR se projevuje nedostatek chleba a chlebovin. Například v městech Gorki, Omsk, Rjazaň, Belgorod, abych uvedl aspoň některá. Důsledek katastrofálních žní, ale kdybychom na to šli po komunisticku, tak také vina Ameriky, protože dost rychle nedodává obilí... Nejdříve se to odbylo "pokáráním" některých místních funkcionářů a — jak známo — v dubnu potom odvoláním dosavadního ministra zemědělství. Nyní došlo k dalšímu kroku. Čtvrtek se v Sovětském svazu stal bezmasým dnem; v podnicích veřejného stravování se v ten den servírují jen ryby.

Výpadek 75 miliónu metrických tun obilí, se kterými se podle plánu počítalo, vedl mimo jiné k nouzi o krmivo pro dobytek. Až do dubnového sjezdu strany sovětských komunistů se tedy vybíjel, což na jedné straně ubíralo "spotřebitelů" na druhé v předvečer oné události vyvolávalo dojem, že "všeho je dost". Což se pánům z vládnoucí politické strany samozřejmě hodilo. Nyní se občané přeškolují na rybí stravu samozřejmě nikoliv proto, že by snad byl nedostatek masa, ale protože "je to zdravé". Ústředně řízená propaganda si vždycky ví rady. A jestliže by mě kdo ujistil, že ve čtvrtek si odpírají steik i členové politbyra nejužšího vedení Kremlu — pak jsem ochoten věřit. Další si taky asi něco od ryby — nejspíše kaviár. —

V polovině minulého měsíce informovala moskevská PRAVDA o zemětřesení a následujících těžkých deštích v Tadžikistánu. Tato sovětská republika patří k hlavním dodavatelům ovoce a zeleniny v SSSR a je i důležitou obilní oblastí. I českoslovenští "pionýři" — členové komunistické organizace mládeže do 14 let — zpívali na texty dvorních básníků: "Poručíme dešti, větru". Teď si již tak netroufají. Poroučí zřejmě někdo jiný, než bolševická klika...

Nicméně Sovětský svaz neustává v "budovatelském" a tedy "mírovém" úsilí. Koncem května, začátkem června dlel v Moskvě ministerský předseda Angoly Lopo do Nascimento. V závěrečném prohlášení uvedl, že SSSR "přislíbil pokračovat ve vojenské pomoci, kterou poskytl v průběhu občanské války". Podrobnosti přirozeně nesdělil, ale není třeba mnoho představivosti, abychom je uhodli. Angola se podle shodného úsudku mnoha komentátorů má stát na západním pobřeží Afriky tím, čím se již na východní straně tohoto kontinentu stalo Somálsko.

□

NEDOSLÝCHAVÝ STATE DEPARTMENT

Svaz sovětských socialistických republik (SSSR) se rozšiřuje. Jistými členy — i když ne ještě oficiálně — jsou dnes například Československo a ti ostatní ze středo-východní Evropy, od Německa z Polabí po Černé moře, kde v Polsku, Maďarsku, Rumunsku a Bulharsku určují politické myšlení příslušné komunistické strany.

A o zbytky Amerikou opuštěné Ázie Moskva bojuje. Ten "nový" Vietnam se k ní očividně přiznal a snad i Laos; a mám-li mluvit o tom zbývajícím, poukáži na právě skončenou návštěvu filipínského prezidenta Markose v Kremlu. Kdo všechno bude následovat?

V této části světa ztratily Spojené státy "tvář" a nikdy už ji nezískají, o tom si nedělejme iluze. Do politické hry se dostal další kontinent, Afrika. A i tam — zásluhou nedoslýchavého šéfa Státního Departmentu — prohráváme. Mluvit o Angole nemá vůbec cenu, tam jsou USA na ztracené vartě, i když se brání ji diplomaticky uznat — 97 států tak již učinilo, i "spojenci". A prohráli jsme i východní stráž Afriky, Somálsko. Bylo možné tomu zabránit?

Dnes známé informace říkají, že ano. Podrobnosti by nám měla ověřit svědecká výpověď Henry Kissingera, o níž požádal předseda senátního podvýboru pro africké záležitosti Dick Clark. Podnět k vyšetření celé záležitosti dala zpráva bývalého velvyslance USA v Saúdské Arábii James E. Akinse. —

Stalo se někdy v květnu loňského roku na sedánce diplomatů v somálském Mogadišu, jejímž hostitelem byl Hadži Osman Farah, saúdský velvyslanec. Přítomen byl i tehdejší zahraniční ministr Somálska Arten Ghalib, který v rozhovorech, jež tak mezi koktajly vedli, prozradil velmi důležitý úmysl své vlády: velmi ráda by se prý zbavila rostoucího politického vlivu Sovětů a jejich vojenských základen v zemi. Farah jeho poznámky okamžitě tlumočil svým představeným v Saúdské Arábii, kteří tak—jako—tak jsou již delší dobu znepokojeni tím, co se děje v Somálsku, od něhož je dělí jen trochu strategicky velmi významného moře, ze kterého je možné kontrolovat Adenský záliv, výjezd ze Suezského průplavu, Rudé moře a západní část Indického oceánu.

Vláda Saúdské Arábie — říkají nám informace — se rozhodla, že by převzala náklady na hospodářskou pomoc Somálsku, již poskytuje SSSR. A byla ochotna zaplatit i výzbroj somálské armády, jestliže by objednávka, učiněná v Moskvě, byla převedena na Ameriku. Velvyslanec Akins podle výpovědi, učiněné v senátě, předal tuto zprávu Státnímu Departmentu — ale nedostal prý odpověď.

Sověti přišli do Somálska v roce 1933, když západní státy odmítly se v této bývalé italské a britské kolonii nějak výrazně angažovat. Stálo je to pouhých 30 miliónů dolarů a dnes je tento stát podle prohlášení kongresmana Strattena, který zemi navštívil "nejvýznamnější námořní základnou Sovětů mimo vlastní zem", vybavením předčí údajně i Kubu. Radarová síť je již v provozu, podobně letiště pro těžké bombardéry, podzemní kryty pro rakety všeho druhu včetně interkontinentálních. Somálsko dostalo od Rusů 250 tanků, 400 obrněných vozidel, 60 MIG letadel a další výzbroj, která je činí nejlépe ozbrojené ve východní Africe a samozřejmě dodává chuti k mocenským *výpadům proti sousední* Etiopii, s níž jsou staré spory o některá pohraniční území. O 17.000 příslušníků armády se "stará" na 3000 sovětských "poradců".

Bývalý zahraniční ministr Somálska Artch, který zřejmě patřil k podporovatelům plánu na odstranění sovětské přezence, je dnes skoro "nikým". K nejvlivnějším v zemi patří prosovětský ministr obrany Mohamed Ali Samantar. Somálský president Siad Barre byl v březnu hostem moskevského sjezdu sovětských komunistů. Henry Kissinger při své nedávné návštěvě Afriky Somálsko ani neplánoval. Asi se přiklání k názorům těch amerických politiků — jeden z nich od nedávna také kandiduje na presidentství — kteří se domnívají, že obrana USA začíná v newyorském přístavu.

J. Netík

★

JAKÉ TO BUDE V MOSKVĚ NA OLYMPIÁDĚ?

Tisková agentura Reuter přinesla zprávu, že islandské reprezentační mužstvo v judu si stěžovalo na zacházení, jakého se dostalo jeho členům na mistrovství Evropy v Sovětském svazu. Členové družstva řekli zpravodaji Reuterovy tiskové kanceláře po návratu na Island, že byli obtěžováni a vyslýcháni sovětskými bezpečnostními úřady. Představitel sovětské tělovýchovy toto obvinění pochopitelně popřel, ale člověk se neubrání myšlence, jak to asi po téhle stránce bude vypadat na olympijských hrách v Moskvě roku 1980...

REAL ESTATE
KUPUJETE DŮM?
PRODÁVÁTE DŮM?
Obrat'te se s důvěrou na
JOE ZACHARDA
"TWIN CITY REALTY"
5838 W. CERMAK RD.
CICERO, ILL. 60650
MLS 863-8710

Paní Marino, Vy ani nevíte, že divy tvoříte!

?

S Vaši trvalou ted' mám sílu na manželovo hudrování trvale neodpovídat — a — doma je klid! —

Gu.4-1118
MARINA'S
BEAUTY SALON
Home of the finest permanent waving
Visit Marina's new salon – formerly at 26th St & Hamlin.
6234 Cermak Rd., Berwyn, Ill.

HLAS NÁRODA
(VOICE OF THE NATION)
Týdeník, věnovaný zájmům amerických Čechů, exilu a potřebám našich drahých doma.
BOHU, CÍRKVI, NÁRODU.
VYDÁVÁ:
"VELEHRAD", českoamerické kulturní středisko,
CZECH-AMERICAN HERITAGE CENTER, INC.
2657-59 S. LAWNDALE AVE., Chicago, Ill. 60623
ŘÍDÍ: Dp. VOJTĚCH VÍT, O.S.B.
S REDAKČNÍM KRUHEM.
ROČNÍ PŘEDPLATNÉ: v U.S.A. $15.00.
Redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit aniž by tím byl změněn jejich původní obsah. Pokud jsou články podepsané autorem, nemusí se redakce s jejich obsahem ztotožňovat. — Zaslané rukopisy se nevracejí.
Second Class Postage Paid at Chicago, Illinois.
June 12, 1976 — Vol. I., No. 24.

Až půjdete na nákup do obchodního domu Wieboldt's na Harlem Ave. a Lake Str. na rozhraní severozápadních předměstí Oak Park a River Forest — a v blízkém "skoroevropském" prostředí zatoužíte po pravém českém obědě, nebo večeři —
nezapomeňte navštívit naši známou restauraci
Bohemian CROWN Restaurant
7219 W. Lake Str., River Forest, Ill.
Volné parkoviště vzadu za restaurací. — V pondělí zavřeno.
Tel.: 369-8140 Na Vaši návštěvu se těší:
Josef Krákora a Jaromír Hrábek, majitelé

HODLÁTE SE STÁT PANEM DOMÁCÍM?
PRODÁVÁTE SVŮJ DŮM ČI LOT?
CHRISTIE'S REAL ESTATE
VÁM SVĚDOMITĚ POSLOUŽÍ.
26th STREET AREA — SOUTHWEST SUBURBAN
SALES — APPRAISALS — MORTGAGE
3617 W. 26th St., Chicago, Ill. 60623 Phone 277-7800
Kristina Moysiyakha — Alexandra Moysiyakha-Lala — Brokers

LETEM SVĚTEM

New York. — Bezpečnostní rada Spojených národů rozšířila o dalších šest měsíců mírovou funkci světové organizace, udržovat na Golanské vysočině v nárazníkové zóně mezi Syrií a Izraelem okupovaným územím 2.000 vojáků, majících za úkol zabránit případným srážkám mezi oběma stranami. Generální tajemník Kurt Waldheim předtím vyjednával tuto záležitost se syrským presidentem Hafez Assadem v Damašku. Waldheim zdůraznil, že situace na Blízkém východě zůstává nestálou a napjatou, a že k odvrácení nebezpečí dalšího konfliktu bude nutno dosáhnout nových úspěchů na cestě ke spravedlivému míru v těchto končinách.

• • •

Chicago. — Spojené státy mají být všeobecným očkováním ochráněny před epidemií nebezpečného druhu chřipky, která by je mohla postihnout příští zimu. Bude vyrobeno na 200 miliónů dávek očkovací látky; Chicago jich už objednalo 3.5 miliónu. Očkování se bude konat v září a v říjnu, a to nejen v nemocnicích a lékařských ústředích, nýbrž i ve školách a v různých veřejných budovách. Očkování bude zdarma; bude k němu užíváno tryskových injektorů, jimiž je možno očkovat až 300 lidí za hodinu. Dosud se *nemůže vědět s jistotou, zda se očekávaná epidemie opravdu* dostaví. Podle pravděpodobné domněnky podobná epidemie postihla lidstvo hned po konci první světové války; tehdy na celém světě zemřelo následkem epidemie této chřipky na 20 miliónů lidí, z čehož bylo na půl miliónu Američanů.

• • •

Bali, Indonésie. — Organizace zemí, vyvážejících zemní olej (OPEC) se rozhodla ponechat prozatímné ceny zemního oleje beze změny; členské země se totiž nemohly shodnout na tom, o kolik mají ceny oleje být zvýšeny. Kromě toho Saúdská Arábie si nepřála zvyšování cen, zatím co Irán, Irák a Libye naléhaly na jejich podstatné zvýšení. Nová konference zemí OPEC o této věci se bude konat ke konci tohoto roku. Podle stanov OPEC závažnější návrhy — jako je například zvýšení cen oleje — musí být přijaty všemi členskými zeměmi, aby mohly být platné. President Ford vyslovil své uspokojení nad tím, že ceny oleje nebyly zvýšeny; řekl, že to bude příznivé pro světovou ekonomii, která se teprve začíná zotavovat ze své recese. — V roce 1973 organizace OPEC zvýšila ceny zemního oleje pětinásobně. V přítomnosti jeden barel oleje stojí $11.51.

• • •

Madrid. — Španělská královna Žofie, katolička, navštívila židovskou synagogu v Madridě a zúčastnila se tam bohoslužeb. Žádný jiný člen španělské vládnoucí rodiny v posledních 500 letech tak neučinil. Královna Žofie studuje na universitě srovnávací náboženskou vědu; říká, že studium různých náboženství může svým podílem přispět k dosažení harmonického a sjednoceného Španělska. — Židé byli vypovězeni ze Španělska královským ediktem v roce 1492.

• • •

Atlanta. — Ve Spojených státech vzrostl v posledních letech počet malomocných, protože tam přijelo mnoho imigrantů ze zemí, kde malomocenství je rozšířeno. V letech 1971—1973 bylo v USA zjištěno celkem 419 případů: z toho připadalo na Kalifornii 155 případů, na Hawaj 115 a na Texas 81 případů. Do Kalifornie a na Hawaj se přistěhovalo mnoho osob z Filipín a z amerického Samojska; tento fakt vysvětluje poměrně velký počet zdejších malomocných.

• • •

La Paz. — Za války s Čile v letech 1879—1893 Bolivie ztratila přístup k moři a stala se vnitrozemským státem. Dnešní bolivijský vládce Hugo Banzer si určil za cíl své politiky, obdržet pro svou zemi přátelskou smlouvou s Čile ještě před rokem 1980 opět přístup k moři. Dosud však neměl úspěch. V srpnu 1975 žádal od nového vojenského režimu Čile postoupení Bolivii 31 mil dlouhého pobřežního pásma a 9 mil širokou chodbu jako přístup k tomuto území. Čilský vládce Pinochet však tento návrh zamítl a nabídl Bolivii tři míle mořského pobřeží na severu země s úzkým průchodem přes poušť. Bolivie by si tam musila postavit svůj vlastní přístav, což by ji stálo na 3 bilióny dolarů, a kromě toho by musila postoupit Čile jako náhradu část svého vlastního území, bohatého na uranium a jiné cenné nerosty. Bolivie byla touto nabídkou trpce zklamána; proto dnes čilští turisté nejsou v La Pazu vítaní.

• • •

Chicago. — Městská rada Chicaga zakázala 43 hlasy proti 2 napříště ukazování příliš násilných filmů mládeži pod 18 let věku. Mnozí vychovatelé a psychologové už často poukázali na zhoubný vliv násilných scén filmu a televize na chování a formaci charakteru mladých lidí.

• • •

New York. — Záhada lochnesské obludy dosud nebyla objasněna; neví se, zda to je opravdu některé prehistorické zvíře či pouhý výplod fantasie. Letos v létě bude jezero Loch Ness prozkoumáno skupinou asi 25 vědců — Američanů, Kanaďanů, Skotů a Angličanů — kteří se budou snažit pomocí nejmodernějších přístrojů zjistit, zda v jezeře opravdu žijí některá mimořádná zvířata. Tuto výpravu společně sponsorují noviny New York Times a Akademie aplikovaných věd v Bostonu. Už bylo pořízeno prvních 2000 hlubinných snímků jezera, pomocí zvukových hlubinných fotoaparátů a barevné televizní kamery; jejich studium potrvá několik dní. Čeká se, že práce této výpravy mohou trvat od dvou týdnů až do celého léta.

• • •

Mexico. — Ve dvou mexických vězeních trouchnivi asi 120 Američanů mužského i ženského pohlaví, většinou mladších, kteří byli zatčeni mexickou policií kvůli přechovávání nebo prodeji omamných drog. Tito lidé nyní poslali mexickému i americkému presidentu dopisy, ve kterých si stěžují na nelidské podmínky ve vězeních, kde jsou držení, na to, že tam jsou trýzněni a nuceni k falešným přiznáním, a že mnozí následkem bití mexickými či americkými agenty jsou mrzáky nadosmrti. Presidentu Fordu říkají, že prý podle ústavy má povinnost požádat o jejich propuštění na svobodu.

• • •

Ženeva. — Mezinárodní komise právníků uveřejnila výsledky průzkumu o lidských právech v Iránu. V této zemi prý političní vězni jsou trýzněni obávanou tajnou policií SAVAK, obeznámenou s ruskými, amer. i izraelskými vyšetřovacími metodami. Poměrně mnoho politických vězňů je popraveno. Od roku 1971 bylo v Iránu uvězněno celkem 424 politických odpůrců režimu šacha; z toho jich bylo 75 popraveno, 55 odsouzeno na doživotí, 33 na 10 až 15 let, 50 jich bylo zabito při "pokusu o útěk", 9 jich bylo zabito ve vězení a 16 jich zemřelo při trýznění. Podle udání íránské vlády, všichni tito vězni patří k extrémní levici. Policie SAVAK také dohlíží na íránské studenty, žijící v cizích zemích, včetně západních demokracií.

• • •

Bangkok. — Nová thajská vláda ministerského předsedy Seni Pramoje dočasně upustila od požadavku předchozí vlády, že američtí vojáci musí opustit Thajsko do 20. července. Američtí vojenští civilní cvičitelé budou v každém případě nadále moci vykonávat svou funkci. Spojené státy jednají s novou vládou ještě také o tom, aby mohly nadále užívat svých radarových stanic v severním Thajsku. Nynější thajská vláda odůvodňuje svou novou politiku vůči přítomnosti US vojáků poukazem na to, že Sovětský svaz umístil v sousedním Laosu elektronická špionážní zařízení.

• • •

Djakarta. — Indonéská vláda se rozhodla připojit 17. srpna východní část Timoru, bývalou portugalskou kolonii, ke své zemi, a to bez organizování referenda mezi místním obyvatelstvem. Při bojích, k nimž došlo po skončení portugalské nadvlády, jakož i při zabírání ostrova indonéskou armádou, prý celá desetina z tamních 700.000 obyvatel přišla o život. O tom, co se děje ve východním Timoru, přicházejí do světa pouze úřední indonéské zprávy. Indonésie se pokouší ospravedlnit svou anexi východního Timoru tvrzením, že všichni jeho obyvatelé, s výjimkou "komunistických bandit", jsou s touto anexí srozumění. Spojené národy už dvakrát bezúspěšně vyzvaly Indonésii, aby odvolala z východního Timoru svá vojska.

• • •

El Alamein. — Západoněmečtí inženýři a vědci studují proveditelnost obrovského "projektu prolákliny Quttara" v egyptské poušti nedaleko El Alamein. Tato proláklina, ležící 430 stop pod hladinou Středozemního moře, by byla spojena 20 mil dlouhým kanálem s tímto mořem. Tento kanál, dvakrát širší a čtyřikrát hlubší než Suezský kanál, by byl prokopán pomocí 213 atomických náloží, 50krát silnějších, než byla atomická bomba, svržena na Hirošimu. Jím by byla přiváděna voda do prolákliny, kde by vzniklo jezero o rozloze 5.000 čtverečních mil. Při kanále by byly zbudovány elektrárny, které by poskytly třikrát více elektrického proudu než ho poskytuje Assuánská přehrada. Při jezeře by se rozvinul chemický průmysl a z jeho dna by bylo možno těžit zemní olej, jehož těžba je dnes nemožná, protože dno prolákliny je pokryto solným bahnem. Provedení tohoto rozvojového projektu by podle odhadů stálo 1.2 bilióny dolarů; musilo by být financováno mezinárodně, protože Egypt nemá k disposici pro investice tak obrovský obnos.

• • •

Buenos Aires. — Pravicoví teroristé zavraždili bývalého levicového presidenta Bolivie gen. Juan José Torresa, který žil v Argentině v exilu. Dva týdny předtím titíž teroristé zavraždili dva prominentní levicové uruguayské kongresníky, žijící rovněž v Argentině v exilu.

• • •

Paříž. — Hodnota umělecké pozůstalosti španělského malíře Pablo Picassa, sestávajícího z obrazů, kreseb, soch, keramiky a jiných forem umění, byla právě znalci odhadnuta na 260 miliónů dolarů. Jeho dědici jsou jeho druhá žena Jacqueline, dva vnuci a tři nemanželské děti. Dědici jsou ochotni věnovat většinu této pozůstalosti Picassovu muzeu v Paříži, pod podmínkou, že francouzský stát na to věnuje vhodnou budovu.

• • •

Washington. — Všichni naši kongresníci si nevzali sv. Aloise za vzor mravní bezúhonnosti v oboru pohlavního života. Existuje silné podezření, že 65letý representant Wayne Hays (Ohio) měl k disposici 33letou "tajemnici" Miss Elizabeth Ray, placenou $14,000 ročně z veřejných peněz, jejíž funkci nebylo psát na stroji, nýbrž pouze být intimní přítelkyní p. senátora. Když bylo oznámeno, že ministerstvo spravedlnosti dá tento případ vyšetřit, prý to "hrklo" i v jiných US representantech a senátorech.

Že takovéto věci existovaly a existují všude na světě — ví každý. Samozřejmě, že je to nesprávné a nespravedlivé! — Co je však prapodivné, je motiv všech těchto objevování skandálů. Zřejmě někde mají zájem na tom podrýt všude důvěru Američanů k jejich vládě.

• • •

Salisbury. — Rhodéské bezpečnostní síly zabily v posledních šesti dnech více než 50 černošských guerilů; od zahájení protiteroristické kampaně v Rhodésii to byl největší počet guerilů, zabitých v jediném týdnu. Státní tajemník Kissinger se na konci tohoto měsíce setká v Evropě s ministerským předsedou Jižní Afriky John Vorsterem, s nímž bude jednat o skončení nadvlády bělošské menšiny v Rhodésii. — Kdy začne vyjednávat o skončení rudé nadvlády v Moskvou okupovaných zemích?

● **V MAĎARSKU CHTĚJÍ ČELIT KRUPOBITÍ** preventivním chemickým zásahem; malé rakety, vážící asi 4 kg, mají vynést do bouřkových mračen látku, jejíž rozptyl zabrání tvoření krup.

● **MARŠÁLU AMINOVI** není zatěžko otočit přes noc na obrtníku a úplně změnit názor; před několika dny se obrátil na sovětského diplomata v Kampale s žádostí, aby SSSR "protáhl svou intervenci v Angole a osvobodil Jihoafrickou republiku, Namibii a Rhodésii". Amin si vůbec nedělá výčitky, že ještě před nedávnem sovětskou pomoc MPLA vehementně kritizoval a z Ugandy vyhostil pěknou řádku Sovětů.

● **PODLE BRITSKÝCH ODBORNÍKŮ** se světová produkce obilí v r. 1975 odhaduje na 350 miliónů tun, což je o něco méně než v r. 1974 (353,2 mil. tun); toto snížení celosvětového průměru zavinil zejména prudký pokles obilní výroby v SSSR, který nevyrovnala ani rekordní sklizeň v USA a dobrá úroda v Číně. Vzestupnou tendenci zaznamenali také v Indii, sestupnou o více než 15 procent v zemích západní Evropy.

● **NEZAMĚSTNANOST MLADISTVÝCH** se snaží řešit jednotlivá švýcarská města různě. V Bernu zřídili speciální jednoroční učební běh pro mladé, kteří ukončí základní školu a nemají ani učební poměr ani nebyli přijati do vyšší školy. V Zürichu zorganizovali službu mladistvých ve starobincích. V rámci "Aktion 7" se našla práce pro určitý počet mladých mužů při archeologických vykopávkách, atd.

● **O TAJNÉ ANKETĚ VYKONANÉ V ČSR** v r. 1972 referuje Německá katolická služba KNA. Podle ní se jen 14,1% dotázaných občanů přihlásilo k ateismu. Přes 70% dotázaných prohlásilo, že věří v Boha.

DOBA VELIKONOČNÍ

NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE

MODLITBA: Bože Otče, poslal jsi světu Slovo pravdy, — seslal jsi Ducha svatého, — a tím jsi lidem zjevil své podivuhodné tajemství. — Dej nám, abychom, osvíceni vírou, — vyznávali slávu věčné Trojice — a klaněli se moci a velebnosti Boží jednoty. — Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána a Boha, který s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků.

1. ČTENÍ Z PÁTÉ KNIHY MOJŽÍŠOVY. (Dt. 4:32-34, 39—40)

Mojžíš řekl lidu: "Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, od jednoho konce nebes k druhému, stalo-li se někdy něco tak velkého nebo bylo-li něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu, nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ zprostřed jiného národa zkouškami, znameními, divy v bitvě, silnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh v Egyptě před vašimi zraky?

Uznej a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zmi; jiného boha není. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy."

2. ČTENÍ Z LISTU SVATÉHO APOŠTOLA PAVLA ŘÍMANŮM. (Řím. 8: 14—17).

Bratři! Všichni, kdo se nechávají vést Božím Duchem, jsou Boží děti. Nedostalo se nám přece od Ducha daru, jaký patří k otrockému stavu, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však dar, který přísluší stavu těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: "Abba, Otče!" Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch, že jsme Boží děti. Když však děti, dostane se nám dědictví: dědictví od Boha a spoludědictví s Kristem. Musíme však jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

SLOVA SVATÉHO EVANGELIA PODLE MATOUŠE. (Mt. 28: 16—20).

Jedenáct apoštolů se odebralo do Galileje, na horu, kterou jim Ježíš určil. Spatřili ho a klaněli se mu; ale někteří pochybovali.

Ježíš přistoupil a mluvil k nim: "Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všecko, co jsem vám přikázal.

A hle, já jsem s vámi po všecky dny až do skonání tohoto věku".

České nedělní bohoslužby jsou u sv. Prokopa v Chicagu každou neděli v 10:30 hod. dopol.

Offering More Than 200 Charters to Europe in 1976
VISIT OUR OFFICE

Veškerá Tuzexová služba.

CIHAK WORLD TRAVEL, INC.

Naše cestovní kancelář vypraví z Chicaga a okolí 4 autobusy "Greyhound" na 41. Mezinárodní eucharistický kongres do Philadelphie 1.-8. srpna 1976, se zájezdem do Washingtonu, D.C. na zpáteční cestě. Jízdné, dvojí přenocování cestou a nocleh ve Filadelfii: pokoj pro 2: $170; pro 3: $157; pro 4: $148. — Přihlaste se bezodkladně přímo v naší cestovní kanceláři.

6302 West Cermak Road Berwyn, Ill. 60402
Phones (312) 795-9050 - Chicago (312) 242-6110

+ + +

ČTENÍ Z PÍSMA SVATÉHO

STARÝ ZÁKON

s výkladem a poučením

SE ZŘETELEM NA VĚDECKÁ BÁDÁNÍ DO R. 1940

(Úryvky Písma sv. jsou podle překladu Prof. Dr. Jana Hejčla.)

* * *

(Pokračování z Národa a Katolíka)

Když hlaholí vánoční zvony.

"Dítě narodí se nám a Syn bude nám dán, vladařství na rameni bude míti, a nazýván bude: Zázračný, Rádce, Bůh silný, Otec na budoucí věky, Kníže pokoje." Když Církev v jitřních hodinkách na slavnost Narození Páně dává hlasitě předčítati tato slova Isaiášova proroctví, rozechvívá a dojímá jimi kdekoho. Zní jako vánoční evangelium a přece byla pronesena prorokem více než 700 let před skutečným narozením Božského Dítka. V těchto podivuhodně lahodných slovech jest naznačen celý život Ježíše Krista. Bude činiti zázraky, bude raditi a pomáhati stísněným a hříšníkům, svým vzkříšením ukáže, že je Bohem silným, láska jeho bude láskou nejlaskavějšího Otce, jenom On bude dárcem věčného pokoje. — Jím bude trůn Davidův upevněn na věky. Jesse, otec Davidův, bude se radovati, že Vykupitel jest Květem na jeho kmeni. Květ tento bude se rozvíjeti v nekonečně jasném světle Ducha svatého.

VLÁDA ZBOŽNÉHO KRÁLE EZECHIÁŠE

Doba Ezechiášovy vlády — Otevřel a posvětil opuštěný chrám jerusalemský — Dal podávati oběti — Poručil slaviti Velikonoce — Vyklidil modly — Král assyrský Sennacherib vtrhl do Palestiny — Žádal nadarmo Ezechiáše, aby vydal Jerusalem — Isaiáš prostředníkem u Hospodina — Sennacherib nucen odtáhnouti a v Ninive zavražděn — Nemocný Ezechiáš uzdraven — Marnivost Ezechiášova — Jeho smrt.

Ezechiáš, syn krále Achaza, počal kralovati, když mu bylo dvacet pět let, a dvacet devět kraloval v Jerusalemě. Jméno matky jeho: Abia, dcera Zachariášova.

Činil, co bylo libé před Hospodinem, dle všeho, co činil David, praotec jeho.

Ezechiáš otevřel prvního roku a měsíce vlády své dveře domu Hospodinova a opravil je. Povolal kněze a levity, shromáždil je na prostranství východním a řekl jim:

"Slyšte mne, levité, a posvěťte se. Vyčisťte dům Hospodina, Boha otců svých, vyneste všecku nečistotu ze svatyně! Zhřešili' otcové naši, činili, co zlé je před Hospodinem, Bohem naším, opustivše ho. Odvrátili tvář svou od stánku Hospodinova a obrátili se k němu zády. Zavřeli dveře v předsíni, zhasili lampy, kadidla nepálili, zápalných obětí nepodávali ve svatyni Bohu Israelovu. Proto popuzen byl Hospodin ke hněvu na Judu i na Jerusalem, a vydal je na zděšení a na hrůzu a na posměch, jak sami vidíte očima svýma. Hle, otcové naši padli mečem, synové pak naši, dcery a manželky odvedeny jsou do zajetí pro ten hřích. Nyní tedy ustanovil jsem se na tom, že vejdeme ve smlouvu s Hospodinem, Bohem Israelovým, aby odvrátil od nás hrozný hněv svůj. Synové moji, nebuďte vlažni. Vás vyvolil Hospodin, abyste stáli před ním, sloužili mu, ctili je a pálili mu kadidlo."

Povstali tedy levité, shromáždili bratry své, posvětili se a vešli dle rozkazu králova a příkazu Hospodinova, aby vyčistili dům Boží.

Kněží všedše do chrámu Hospodinova, aby ho posvětili, vynesli všecku nečistotu, kterou vnitř nalezli do nádvoří domu Hospodinova. Levité pak vzali ji a vynesli ven ku potoku Kedron. Počali čistiti prvého dne měsíce prvého a dokonali dne šestnáctého téhož měsíce, co byli začali.

Vešedše pak ke králi Ezechiášovi řekli mu: "Posvětili jsme celý dům Hospodinův, oltář na zápalné oběti, ná-

Pokračování na str. 5.)

KŘESŤANSKÁ NADĚJE
Pavel VI. k poutníkům.

Naděje roste z utrpení člověka, a člověk trpí, dokud nedosáhne onoho dobra, naplnění a štěstí, pro které je svou bytostí určen. Proto je naděje zaměřena nad zkušenostní svět k absolutnu, k Bohu. Slavná pasáž Vyznání sv. Augustina zůstává navždy pravdivá: "Bože, stvořil jsi nás pro sebe; a naše srdce nedojde pokoje, dokud nespočine v Tobě." Vzepjetí přirozené lidské touhy se nese k tomuto nejvyššímu cíli života jako dramatické a vznešené úsilí, nadšení a sen; ale pro svou neúplnost a křehkost selhává a zhasíná v bažině pochybovačnosti a beznaděje. Člověk sám ze svých vlastních sil nemůže dosáhnout Boha.

Ale člověku je dopřán jiný druh naděje — naděje, která neklame (Řím. 5:5), křesťanská naděje, založená na víře (Heb. 11:1).

Jedno z největších pokušení, jednou z nejvážnějších chorob naší doby je podrývání naděje, kterou Kristus přinesl světu: "doufejteť, já jsem přemohl svět" (Jan 16:33). V hloubce našich srdcí leží skryta pochybnost, zda křesťanství je opravdu s to obnovit život člověka, a zejména moderního člověka, který doufá v tolik věcí pomíjivých a klamavých, ale při tom slibných a svůdných, zatím co naším skutečným údělem je zármutek: "plakati a kviliti budete vy, ale svět se bude radovati" (Jan 16:20). Ptáme se s pochybností: dovede se naše křesťanská víra vypořádat s dnešními problémy, které technickým a společenským pokrokem nabyly gigantických rozměrů?

A tak někteří z nás ztrácejí naději a spokojují se s tím, že žijí jako matriční křesťané životem, který nemá pevné páteře, nemá mravní opravdovosti, nemá vlivu na veřejný život. A ve svém hodnocení osudu zapomínají, jaký význam i pro tento svět má eschatologická povaha křesťanské naděje — naděje na věčný život.

Touto cestou se dát nesmíme. Musíme žít životem, naplněným statečností a vyrovnaností, které jsou plodem křesťanské naděje. Ne z tradičního zvyku; ne z historické setrvačnosti; ne z otupělé pohodlnosti, která očekává, že přičinný sled přirozených sil přinese nevyhnutelně snesitelné a šťastné následky.

Naděje křesťana musí spočívat především na spolehlivých základech neotřesitelnosti našich ideji, naší myšlenkové soustavy, našeho pochopení a porozumění dějin a života. Jinými slovy: musí spočívat na pevných základech naší víry. A pak víme, že naše naděje je oprávněná a odůvodněná i událostmi, které s pouze lidského hlediska se zdají jí odporovat, protože "víme, že milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému" (Řím. 8:28). A víme také, že neumdlévající Prozřetelnost řídí přes všechny překážky ke svým cílům život každého z nás —a celé lidské dějiny.

ch.

(Pokračování ze str. 4.)

řadí jeho, stůl předkladných chlebů s veškerým náčiním jeho, i všecko nádobí chrámové, které byl poskvrnil Achaz král za své vlády, když převráceně činil. Hle, stojí všecky ty věci před oltářem Hospodinovým.

Rozkázal tedy Ezechiáš, aby podávali celopaly na oltáři. Když ty celopaly přinášeli, počali zpívati chvály Hospodinu, na trouby troubiti a hráti na rozličné nástroje, které dal pořídíti David, král israelský. Když byla oběť dokonána, sklonil se král i všichni, kteří byli s ním, a klaněli se. A přikázal Ezechiáš i knížata levitům, aby chválili Hospodina slovy Davidovými.

Poslal též Ezechiáš ke všemu lidu israelskému i judskému, a napsal listy kmeni Efraimovu a Manassovu, by přišli do domu Hospodinova do Jerusalema, a slavili velikonoce Hospodinu, Bohu Israelovu.

A uradiv se král, knížata a veškerá obec jerusalemská, snesli se na tom, že slaviti budou fase velikonoční měsíce druhého. Nemohli totiž toho učiniti v době příslušné, ježto nebylo s dostatek kněží posvěcených, a lid ještě se by neshromáždil do Jerusalema.

Šli tedy poslové s listy z rozkazu krále a knížat jeho k veškerému Israelovi i Judovi ohlašujíce rozkaz králův: "Synové Israelovi, obraťte se k Hospodinu, Bohu Abrahamovu, Isákovu a Israelovu, a on obráti se ke zbytkům, které unikly ruce krále assyrského. Nebuďte jako vaši otcové a bratři, kteří odpadli od Hospodina, Boha otců svých, že je vydal do záhuby, jak sami vidíte. Nezatvrzujte šíji svých jako otcové vaši. Podejte ruku Hospodinu a pojďte ke svatyni jeho, kterou posvětil na věky. Služte Hospodinu, Bohu otců svých, i odvrátí se od vás hrozný hněv jeho. Neboť obrátíte-li se k Hospodinu, bratři vaši a synové dojdou milosrdenství u pánů svých, kteří je zavedli do zajetí a vrátí se do země této. Jeť dobrotivý a milostivý Hospodin, Bůh váš, a neodvrátí tvář svou od vás, obrátíte-li se k němu."

Poslové tedy chodili rychle z města do města po Efraimsku a Manassovsku, až do Zabulonska, ale oni posmívali se jim a potupili je. Někteří však muži z Asseru, Manasse a Zabulona poslechli jejich výzvy a přišli do Jerusalema. V Judsku pak způsobila ruka Páně, že dal jim srdce jedno, by vykonali dle rozkazu krále a knížat slovo Hospodinovo.

Sešlo se tedy do Jerusalema lidu mnoho, by konali slavnost přesnic měsíce druhého. A povstavše zbořili oltáře, jež byly v Jerusalemě, zničili také vše, na čem bývalo kadidlo zapalováno modlám a vházeli do potoka Kedron.

Čtrnáctého dne pak měsíce druhého zabíjeli velikonočního beránka. Kněží a levité, kteří se konečně posvětili, podávali zápalné oběti v domě Hospodinově.

Tak slavili synové Israelovi, kteří byli v Jerusalemě, svátky přesnic sedm dní s veselím velikým. Usnesla se pak všecka obec, že bude ještě jiných sedm dní slaviti, a učinili tak s velikou radostí. Radostí unášeno bylo všecko množství judské, kněží a levité, všecko množství, které bylo přišlo z Israele, i cizinci, kteří přišli ze země israelské nebo byli usedlí v Judsku. Tak stala se v Jerusalemě veliká slavnost, jaké nebylo ode dnů Šalomouna krále israelského, v městě tom. Když pak vstali kněží a levité, a dali požehnání lidu, vyslyšen byl hlas jejich. Pronikla ta modlitba do svatého sídla nebeského.

Když byla slavnost řádně dokonána, vyšel všecek Israel, cokoli ho bylo do měst judských, ztroskotali modly, posekali háje, pobořili výšiny, a oltáře zničili netoliko po veškerém Judsku a Benjaminsku, nýbrž i v Efraimu a v Manasse, až je zcela vyplenili. Pak navrátili se všichni synové Israelovi na své statky a do měst svých.

Po těchto událostech a po této věrnosti, čtrnáctého léta krále Ezechiáše, přitáhl Sennacherib, král Assyrský, vtrhl do Judska, a oblehl města hrazená, chtěje jich zdobývati.

Když to viděl Ezechiáš, že totiž přitáhl Sennacherib a že všecka síla boje obrací se proti Jerusalemu, radil se s knížaty a junáky, mají-li být ucpány prameny studnic, které byly vně za městem.

Když s tím všichni souhlasili, shromáždil veliké množství, a ucpali všechny studnice i potok, který tekl prostřed země, řkouce: "Aby přijdouce králové assyrští, nenalezli hojnost vody!"

Opravil také pečlivě zeď, která byla pobořena, vystavěl věže na ni a zevnitř zeď druhou. Zopravoval Mello v městě Davidově, dal nadělati rozličné zbraně a štítů, ustanovil důstojníky nad bojovníky ve vojště, svolal všecky do ulice brány městské a promluvil k nim srdečně takto:

"Zmužile si veďte a buďte silni. Nebojte se, nestrachujte se krále assyrského, ani všeho množství, které je s ním. Neboť mnohem více je s námi nežli s ním. S ním totiž je rámě tělesné, s námi Hospodin, Bůh náš, který je naším pomocníkem a bojuje za nás." Lid byl posilněn takovými slovy Ezechiáše, krále judského.

Poté poslal Sennacherib, král assyrský, služebníky své do Jerusalema — sám totiž s velikým vojskem oblehl Lachis — k Ezechiášovi a ke všemu lidu, který byl v městě vzkázal: "Toto praví Sennacherib, král assyrský: V co doufáte, že sedíte obleženi v Jerusalemě? Zda neklame vás Ezechiáš, aby umořil vás hladem a žízní, pravě, že Hospodin, Bůh váš, vysvobodí vás z ruky krále assyrského? Zda není to Ezechiáš, který bořil výšiny jeho i oltáře a přikázal Judovi a Jerusalemským: "Před jedním oltářem klaněti se budete a na něm páliti kadidlo!" Nevíte, co jsem učinil já i otcové moji všem národům zemí? Zda mohli bohové těch národů všech zemí vysvoboditi zemi svou z ruky mé? Kdo je ze všech bohů národů, jež pohubili otcové moji, který mohl by vytrhnouti lid svůj z ruky mé, aby mohl také Bůh váš vytrhnouti vás z ruky této? Nedávejte se tedy od Ezechiáše klamati, daremným namlouváním sváděti, nevěřte mu! Když tě nemohl žádný bůh všech národů a království vysvoboditi lidu svého z ruky mé a z rukou otců mých, také ani Bůh váš nebude moci vás vytrhnouti z ruky mé."

I listy psal Sennacherib Ezechiášovi, plné rouhání proti Hospodinu, Bohu Israelovu. Pravil proti němu: "Jako bohové národů jiných nemohli vysvoboditi lidu svého z ruky mé, tak ani Bůh Ezechiášův nebude moci vytrhnouti lidu svého z ruky této!"

A nad to hlasem velikým křičel, jazykem judským, na lid, který seděl na zdi jerusalemské, aby je poděsil a tak vzal město. Mluvil proti Bohu jerusalemskému jako proti bohům národů země, kteří jsou dílo rukou lidských.

Lid mlčel a nic mu neodpověděl, nebo tak jim byl král rozkázal, aby nic neodpovídal jemu.

I přišel k Ezechiášovi Eliakim, syn Helkiášův, správce domu, Sobna písař, a Joahe, syn Asafův, kancléř, mající roucha rotržená, a oznámili mu ta slova.

Když to uslyšel Ezechiáš král, roztrhl roucha svá, a oděv se v žínici vešel do domu Hospodinova. Poslal také Eliakima, správce domu, Sobnu písaře a starší kněží, oblečené v žínici ku proroku Isaiáši, synu Amosovu.

A ti řekli: "Toto praví Ezechiáš: "Den trápení, trestu a potupy je den tento. Snad všimne si Hospodin, Bůh tvůj, všech slov posla, jehož poslal král assyrský, pán jeho, by rouhal se Bohu živému, a potrestá ho za slova, která slyšel Hospodin, Bůh tvůj. Vykonej tedy modlitbu za ostatek lidu, který ještě zbývá."

Když tedy přišli služebníci krále Ezechiáše k Isaiášovi, Isaiáš jim řekl: "Toto povíte pánu svému: Takto mluví Hospodin: "Neboj se těch řečí, které jsi slyšel, jimiž rouhali se mi služebníci krále assyrského. Hle, já mu dám ducha, že uslyše novinu vrátí se do země své, a porazím jej mečem v zemi jeho."

Když pak uslyšel Sennacherib o Tarakovi, králi etiopském, že vytáhl proti němu a když se musil z Judska obrátiti do boje proti němu, poslal posly k Ezechiášovi, králi judskému, řka: tvůj, v němž doufáš, a neříkej: "Nebude dán Jerusalem do rukou krále assyrského!" Neboť sám jsi slyšel, co učinili králové assyrští všem zemím, kterak je pohubili. Zda ty jediný budeš moci vyváznouti? Zda vysvobodili bohové národů všecky ty, jež pohubili otcové moji?"

Když tedy vzal Ezechiáš list z ruky poslův a přečetl jej, šel nahoru do domu Hospodinova, rozvinul jej před Hospodinem, a modlil se před obličejem jeho: "Hospodine, Bože Israelův, který sídlíš nad cherubý, ty jediný jsi Bůh všech králů země, tys učinil nebe i zemi. Nakloň ucha svého a slyš! Otevři, Hospodine, oči své, a viz! Slyš všecka slova Sennacheribova, který poslal, aby zhaněl nám Boha živého. Tak jest, Hospodine, zpustošili králové assyrští národy a všecky země jejich, a uvrhli bohy jejich do ohně — nebo nebyli to bohové, ale dílo rukou lidských ze dřeva a z kamene — a zahladili je. Nyní však, Hospodine, Bože náš, vysvoboď nás z ruky jeho, ať poznají všecka království země, že ty, Hospodine, jediný jsi Bůh!"

I vzkázal Isaiáš Ezechiášovi: "Toto praví Hospodin, Bůh Israelův: "Začs modlil ses ke mně stran Sennacheriba, krále assyrského, vyslyšel jsem tě."

Pokračování

"Potrestaní" – SVĚDECTVÍ Z ČESKOSLOVENSKÉHO GULAGU

V padesátých letech našeho století vznikly k hanbě Čechů a Slováků na půdě Československa koncentrační tábory pro politické odpůrce komunistického režimu. Nejhorší pověst měly ty na Jáchymovsku při západní hranici republiky. Vězňové pracovali v dolech na uranovou rudu, jejichž jména byla výsměchem kruté skutečnosti: "Rovnost", "Bratrství", "Svornost"... Josef J. Staněk byl jedním z těch desetitisíců "politických", kterého nehezkou řádku let ostnaté dráty "obhajovaly před hněvem dělnické třídy" — jak vězněným tvrdili komunističtí dozorci. Po okupaci Československa odešel do exilu a žije v holandském Haarlemu, kde nyní v nakladatelství CZECHOSLOVAK CULTURAL CLUB (Postbus 4149, Haarlem, Netherlands) vyšla jeho knížka "Potrestaní".

Jsou to vzpomínky, které pro občana svobodné země zněj neuvěřitelné: "maratón" vězně v samovazbě: "tři kroky k oknu, obrat, tři kroky ke dveřím; a znova a znova od rána od šesti do večera do deseti hodin". Je to svědectví o životě lidí, kteří se provinili jen tím, že měli jiné politické přesvědčení, jinou víru, než samovládná komunistická strana předepisovala. Staněk to nepěkné a znetvořující spíše jen registruje, aby nám zachytil pravdu o různých těch lidských metodách režimu — spíše však i humorem hledá, co v okruhu "potrestaných" a mimo ně zůstalo dobrého a překonává a přežije temné údobí historie naší staré vlasti.

Knížku Josefa J. Staňka, doprovázenou působivými kresbami známého českého umělce Jana Kristofori-ho, můžeme našim čtenářům jenom doporučit. Je to poučné a poutavé čtení.

JN

*

O VÍRU PROSÍM!

(Z knížky Josefa J. Staňka "Potrestaní", o které píšeme na jiném místě. Touto básní začíná působivá kapitola nadepsaná "Půlnoční mše", v níž autor popisuje vánoční svátky, jak je prožili vězňové jednoho komunistického tábora na Jáchymovsku v padesátých letech.)

Navrať mi víru, prosím Pane!
Už nemám sílu, nemám vůli ani.
Co mohu dávat z prázdných
dlaní?
S žebrákem v bídě co se stane?
Navrať mi víru, prosím, pane!

Navrať mi víru, prosím, Pane!
Čím je i dostatek, když
s prázdnotou se mísí?
Nevěra s hříchem z jediné ji
mísy,
v zahradě kvetou růže plané.
Navrať mi víru, prosím, Pane!

Učiň, ať zas jak dítě věřím!
Za sebou veď mne Ty sám,
ať na Tvou lásku spoléhám,
když cokoli se se mnou stane.
O víru v Tebe, prosím, Pane!

KŘESŤANÉ A CÍRKEV VE SVĚTĚ

Vatikán: Sv. Otec jmenoval novým apoštolským nunciem v Portugalsku mons. Angela Feliciho, titulárního arcibiskupa z Cesariny, který dříve zastával úřad apoštolského pronuncia v Holandsku.

Vatikán: V pátek 14. května po poledni Pavel VI. poskytl audienci asi 100 národním vedoucím odboček Papežských misijních děl, kteří se sešli v Římě na výročním zasedání. Sv. Otec ve své promluvě k nim zdůraznil především, že universalismus má být nejvýraznějším rysem misijní činnosti církve na všech úrovních. Poděkoval jim za jejich dosavadní práci a horlivost a vyzval je, aby v ní i nadále pokračovali. Potom krátce pozdravil francouzsky, anglicky, německy a španělsky přítomné zahraniční delegáty.

Itálie: Celý křesťanský svět dokazuje svou bratrskou solidaritu obětem zemětřesení ve friulské oblasti v Itálii. Ve středu 12. května přijely do Udine delegace německé a rakouské Charitas a v pátek 14. května předseda Charitas Internationalis mons. Hüssler. Koncem měsíce se sejde zvláštní komise této organizace, aby koordinovala a posílila všechny pomocné akce. V současné chvíli jsou postiženi již dostatečně opatřeni potravinami, léčivy a šatstvem. V celé Itálii probíhá akce ve prospěch osiřelých dětí. Dosud se stále ještě projevuje nedostatek stanů, hlavně velkých pro celé rodiny.

Belgie: Od pátku do neděle probíhá v Antverpách schůze spojovacího výboru Evropského fóra pro laický apoštolát. Hlavním bodem jednání je příprava celoevropského sjezdu, k němuž má dojít v červenci na universitě v Lovani.

Senegal: V minulých dnech vyšla v Dakaru ročenka dominikánů v afrických zemích s černošským obyvatelstvem. Z jejích údajů vyplývá, že dominikáni mají v uvedených oblastech 7 vikariátů a 22 klášterů, anebo řeholních domů. Celkem zde pracuje 125 členů řádu, nejvíce v Zaire (47) a v Nigérii (41).

NSR: Na německých vyšších školách projevují studenti v poslední době živější zájem o vyučování náboženství. Prohlásil to předseda Ligy katolických katechetů na bavorských gymnásiích, pan Heinrich. Dodal, že pokud jde o postoj studentů k sexuálním otázkám, chtějí většinou, aby byly vykládány z hlediska učení katolické církve a odmítají neutrální laický výklad bez náboženských prvků.

Řím: Ve středu 12. května skončil 5. mezinárodní sjezd šiřitelů modlitby posv. růženec. Delegáti prostudovali papežské exortace "Marialis Cultus" a "Evangelii nuntiandi". Dospěli k závěru, že modlitba růženec může být vhodným základem počáteční evangelizace a katechese, podporou vůle v těžkých životních chvílích a podnětem rozjímavé modlitby.

Kanada: Církev v Montrealu se připravuje na nastávající olympiádu, která se tu bude konat od 17. července do 1. srpna. Kromě přijezdu asi 10 tisíc sportovců se předpokládá i průměrná denní účast 400.000 diváků, z nichž mají asi 140.000 tvořit zahraniční turisté. Církev zřídila již v r. 1973 zvláštní pastorační orgán, který bude pečovat o duchovní potřeby věřících sportovců i návštěvníků. Díky spolupráci ostatních křesťanských církví probíhá celková příprava v dobrém ekumenickém duchu. Bude vydáno i společné prohlášení smíšeného výboru kanadských křesťanských církví pod názvem **"Sport v křesťanském pojetí"**. Budou též uspořádány zvláštní liturgické pobožnosti a podle možnosti se církev bude snažit zajistit i ubytování potřebným návštěvníkům.

SSSR: Jeden mladík z města Permu na Urale byl vyloučen z Komsomolu, poněvadž nosil na krku řetízek s křížkem. Redakci listu "Komsomolskaja Pravda", který zprávu uveřejnil, došlo 1.140 dopisů, v nichž většina mladých lidí kritizuje toto opatření. Pouze někteří je ospravedlňují nutností pevné ideologické výchovy.

Vatikán: V pondělí dopoledne přijal sv. Otec v soukromé audienci generála Juvenala Habyarimanu, hlavu středoafrického státu Rwanda, spolu s chotí a pak i s doprovodem. Pavel VI. vyjádřil své uspokojení nad dobrými vztahy mezi vládou a křesťany v této zemi. Zdůraznil, že poslání církve je v zásadě duchovní, tj. hlásat poselství spásy, přesto však církev přispívá na všech polích k rozvoji národů, hlavně ve výchově a zdravotnictví.

Švýcarsko: Na 29. valném zasedání Světové Zdravotní organizace, která probíhá v Ženevě, promluvil pozorovatel sv. Stolice, mons. Géraud. Ve svém projevu podtrhl mezi jiným, že církev má důvěru v člověka a v jeho schopnost milovat. Proto brání posvátnost manželství a plození potomstva a podporuje úsilí o dobrý život, který je výrazem svátosti a lásky. V dalším prohlásil, že právě pokud jde o nové životy, je nemožné systematicky přehlížet důstojnost, úděl a svobodu lidské osobnosti. "Co si máme myslit — podotkl — když v přehledech zdravotní činnosti ve prospěch rodin, nikde nenacházíme zmínku o respektování života, ani-bo muže a ženy jako manželské dvojice; žádnou zmínku o zodpovědném rodičovství a o úloze společnosti při obraně těchto hodnot". V poslední době se rozbujelo mnoho eufemismů, které zakrývají pravou skutečnost. Umělému potratu se říká přerušení těhotenství, sterilizaci — zdravotní péče a sankcím proti početným rodinám — sociální pokrok. Mlčí se též o škodách, jež působí některé nové formy medicíny a toto mlčení se stává počátkem nové tyranie.

Spojené státy: Z podnětu severoamerické katolické konference bude zřízeno **Sdružení pro studium právních otázek, týkajících se vztahů mezi církví a státem.** Bude nazváno podle papeže Gelasia II. a jeho předsedou bude páter Whelan z Tovaryšstva Ježíšova, profesor práva na Fordhamské universitě. Sdružení bude věnovat pozornost i vztahům k různým křesťanským církvím.

Rakousko: Kláštery rakouské benediktinské kongregace mají v současné době celkem 48 noviců. 35 z nich vstoupilo do kláštera až po kněžském vysvěcení.

Egypt: V Assuanu, poblíže známé přehrady, vzrůstá spolupráce mezi místními katolíky a kopty. Působí zde misionáři, jejichž práci vysoko cení i tamní biskup. Misionáři pečují též duchovně o 6 ženských řeholních komunit (5 italských a 1 francouzská), jež pracují v této oblasti.

Polsko: Vratislavský arcibiskup-metropolita, mons. Gulbinowicz povolil pravoslavným věřícím, aby používali k bohoslužebným účelům katolickou kapli na Zmigrodském hřbitově. Pravoslavní nemají v této oblasti žádný vlastní kostel a arcibiskupovo povolení plně odpovídá zásadám ekumenické spolupráce, jak se na tom dohodl II. Vatikánský koncil.

Španělsko: Arcibiskup z Valencie a biskup z Cordoby vydali zvláštní pastýřské listy k Světovému dni (poslední neděle v květnu) hromadných sdělovacích prostředků. Zdůrazňují v nich zejména, jaká jsou práva a povinnosti při jejich používání. Mons. Cirarda, biskup z Cordoby, kromě toho připomíná, že tyto prostředky mají **přední úlohu i v přípravě nové budoucnosti celé země.** Jejich ideály mají být pravda, spravedlnost, svoboda a mír. Naopak, jsou-li zneužívány, mohou sloužit útlaku, rozsévat nenávist a ohrozit mír.

NSR: Západoněmecké hnutí na pomoc malomocným se sídlem ve Würzburgu financuje 15 akcí ve prospěch malomocných ve východoafrické Tanzánii, kde žije asi 150.000 lidí postižených touto nemocí. Celkový finanční náklad činí asi 750.000 marek.

Zaire: V tomto středoafrickém státě (býv. Belgické Kongo) se podivuhodně rozšířila tzv. Mariánská legie, hnutí založené r. 1921 v Irsku. V arciděcézi hlavního města Kinšasy má již 2.378 členů a 1.258 pomocníků. V diecézi Kikwit 4.867 členů vydává i vlastní časopis. Jiný časopis v jazyce Lingala vychází již od r. 1967. Jmenuje se "Tinda Biso" a má 5.200 stálých odběratelů.

Itálie: Na paměť 32. výročí bitvy o Montecassino, sloužilo v neděli asi 30 polských a amerických kněží zádušní mši sv. za 1.200 padlých polských vojáků na místním vojenském hřbitově. Hlavním koncelebrantem byl páter Mečislav Kowalczyk, který se osobně zúčastnil bojů.

Polsko: Vzhledem k 32. výročí bitvy u Montecassina v Itálii byly i v Čestochowě uspořádány pobožnosti na paměť padlých polských vojáků. Zúčastnili se jich četní generálové v záloze i v aktivní službě, spolu s vojáky, kteří osobně bojovali u Montecassina. Pro účastníky byla uspořádána přednáška na téma: P. Maria je 600 let královnou polského národa. V neděli 23. 5. ráno byla sloužena mše sv. za vlast a po ní zádušní mše sv. za polské vojáky, padlé ve všech dosavadních válkách.

Anglie: Ve dnech 23. až 26. května byl v Londýně 3. celoevropský sjezd katolických lékařů. Zúčastnilo se ho přes 200 delegátů z 11 zemí a rovněž delegace ze Spojených států, Rhodésie a Indie. Ústřední projednávaný námět byl: **"Lékař a zákonodárství, Právo na zdraví a lékařova práva".** Sjezd byl zahájen mší sv. ve Westminsterské katedrále. Minulé dva sjezdy se konaly na Maltě (1968) a v Německu (1972).

Polsko: Předseda biskupské konference Spojených států, mons. Bernardin zakončil v pondělí 17. 5. svou 10denní návštěvu Polska. Spolu s generálním tajemníkem konference, mons. Rauschem navštívil 22 měst, mezi nimi Čenstochowu, kde zasvětil Spojené státy tamní tzv. *Černé Madoně. Ve svých projevech se soustředil hlavně* na svobodu a lidská práva. V jednom z nich zdůraznil, že **největší svobodu nám dává právě** víra. Při pátečním setkání s biskupy ve Varšavě byly též stanoveny směrnice pro polské kněze, kteří by si přáli pracovat ve Spojených státech mezi Poláky.

Francie: V Paříži bylo v úterý 18. 5. dopoledne zahájeno celosvětové valné zasedání Papežského díla Svatého Dětství, za předsednictví mons. Lourdusamyho, předsedy Papežských misionářských děl. Mons. Lurdusamy v úvodní části svého zahajovacího projevu připomněl poselství sv. Otce k 50. Světovému dni Misií a zdůraznil důležitou úlohu dětí pro úspěch tohoto dne. V dalším definoval misijní universalismus jako jednu ze základních složek křesťanské výchovy. Podotkl, že současná krize církve pochází částečně i z toho, že tato složka byla zanedbávána. Upozornil rovněž, že křesťané neobdrželi Boží dar víry jen pro sebe, nýbrž i proto, aby ji šířili po celém světě. Křesťan se má zajímat i o spásu ostatních, jinak se nespasí ani on sám. Citoval i sv. Otce, podle něhož dvě podmínky jsou nezbytné, abychom byli opravdovými katolíky: musí si uvědomit, že všichni jsou nedílnou částí jediné církve a dále usilovat, aby tato církev se rozšířila do všech končin světa. Pro exulanty ze zemí, zabranými komunisty a věřící křesťany, žijící a narozené sice již v jiných zemích, ale pocházejících po svých předcích z některé zkomunizované země, kde je dnes náboženství pronásledováno, má tato misionářská povinnost platnost i v tom směru, že se dnes hlavně mají zajímat o *osudy svých věřících bratří a sester, žijících pod tlakem* diskriminace rudých režimů a účinně pomáhat pronásledovaným tím, že ve svobodných zemích o nich budou mluvit a psát, a sami se ke Kristu hrdě svým jazykem v bohoslužbě hlásit.

BOLESTI ŠLACH, KLOUBŮ, HLAVY

Naše snacha dostala Tendonitis, což je velmi bolestivý zánět šlach, které spojují svaly s kostmi a jinými částmi těla. Lékař ji poslal ke specialistovi, ale předtím její česká tchýně začala mazat její bolestivé klouby **Moravským mazáním**, které ji ulevilo tolik, že než přišla ke specialistovi, bolest byla pryč. Řekla mu čím to maže a on udiven řekl: nikdy jsem neviděl takové rychlé zlepšení Tendonitis; běžte domů a mažte dále s tím Moravia linimentem, píše nám Mrs. L. Kinsley z Berlin Hts., Ohio. — Nebo: Vy jste mi pomohli dožít se 84 roků s vašimi tam účinnými léky jako jsou ZDRAVI-TAMIN kapsle a čtyřlék BOLVEN, doporučuji je všem známým — píše krajan Joe Housek z Paso Robles, Calif. — I vám pomohou tato účinná léčiva, když si o ně napíšete ještě teď!

Napřed jsou ceny pomalou, třetí třídou poštovní, v závorkách rychlou poštou do 6. dnů: ZDRAVI-TAMIN kapsle na krev a sílu na 3 týdny užívání $4.20 ($4.40 rychlou), větší na 10 týdnů $7.30 ($7.50 rychlou). — Čtyřlék BOLVEN tablety na 5 týdnů $3.20 ($3.40 rychle), 2 BOLVENY tablet $6.40 ($6.80 rychle). — Koncentrovaný MORAVIA extrakt na 1 pintu linimentu na bolesti hlavy, svalů, kloubů a lýtek: $1.50 (1.70 rychle), tatéž na 1 kvart $7.50 ($7.70 rychle). — DANUBE pročišťující tabletky z léčivých bylin na 50 dnů $2.80 (rychle $3.00), na 3 měsíce $3.90 (rychle $4.10). — Menší kombinace: 100 BOLVEN a ZDRAVI-TAMIN na 5 týdnů $7.40 (rychle $7.80), 100 BOLVEN a ZDRAVI-TAMIN na 10 týdnů $1.50 (rychle $10.90), 200 BOLVEN a velký ZDRAVI-TAMIN $13.70 (rychle $14.30). — Kombinace: 100 BOLVEN, ZDRAVI-TAMIN na 5 týdnů a MORAVIA na 1 pint linimentu $11.90 (rychle $12.50). Ostatní kombinace si lehce spočítáte, když na každý jednotlivý kus léku připočítáte 20 centů na rychlou poštu a máte to do 5. dnů!

Přiložte cash (neztratí se), money order, check nebo na COD. — Také do Kanady, ale ne na COD a jen rychlou poštou! Do ČSR pošlemeza vás, když pošlete $3.00 na air mail.

LAGUNA — pětivitaminový krém s velkou dávkou pravého E-vitaminu, krášlící, suchou kůži navlhčující a rychle hojící krém pro dospělé, mladistvé i děti na mnohé vady pleti nemastný na den za $4.00 rychlou poštou. — LAGUNA (Anti-wrinkle) krém neobvykle omlazující, výživný, lehce mastný a hluboce navlhčující noční krém, nové formule s velkým obsahem pravého vitamínu E a dvou jiných s přírodním Estrogenem a Ergosterolem na vrásky a různé kazy pleti také $4.00 rychlou poštou. Nejlepší výsledky používáním obou krémů. — Vystřihněte tuto oznámku a objednejte s důvěrou a zárukou ještě teď!

European Drugs, Ečet. Jelinek, PH.M., Dpt. 6, Box 327,
Laguna Beach, Cal. 92652

Ferdinand Peroutka:

● JE ČLOVĚK DOBRÝ?

Rok voleb v Americe . . . Jsou nyní dva nejmocnější "budovatelé budoucnosti"; Amerika a Rusko, oba svým vlastním způsobem. Demokracie se zakládá na ideách, jež první vyjádřil Jen Jacques Rousseau. Také omyly o demokracii pocházejí od něho. — "Až svévole monarchie, šlechty a církve pominou" — pak, věřil Rousseau, "vládv se ujme Volonté générale", vůle obecná, vůle všech lidí, souhlas všech se všemi.

Ještě nikdo nespatřil tuto vidinu. Demokracie byly nastoleny, ale lidé nesouhlasí jeden s druhým, jedinci, myšlenky a skupiny soutěží o místo na slunci. Poněvadž tomu tak bylo od samého začátku, kdy dějiny začaly být zaznamenávány, musíme to pokládat za pravý lidský stav. Jen násilí může potlačit věčnou rozličnost. Demokracie rozličnost do sebe přijala a dala jí jméno pluralismu.

Ani v amerických volbách se tedy necbjeví "Volonté generale", nýbrž neskrývaný pluralismus. Mezi jiným liberalismus a konservatismus zde spolu zápasí. V Americe je liberalismus nejpevněji zakořeněn. Historie a různorodé složení obyvatelstva zde nevedly k tomu, aby stát si navykl přikazovat a zakazovat. Americký liberalismus má velké dílo za sebou. Ve dvou světových válkách *zachránil evropské demokracie.* Energie svobodné americké vědy přinesla výsledky, jež ulehčují život ve světě. Avšak ve volbách americký liberalismus se potká s domácí opozicí. Velké počty voličů předloží k rozhodnutí otázku, zda liberalismus nezachází příliš daleko se svou "láskou všelidskou", se svou shovívavostí a se svou nechutí k tomu, aby cílevědomý stát zasahoval do vývoje. Obecně se uznává, že doba je moderní, ale neuznává se obecně, že je třeba řítit se do neurčita.

□

ŽÁDNÝ POLITICKÝ SMĚR NEOBSÁHNE CELOU PRAVDU

Jen tehdy rozumíme historii, jestliže si uvědomujeme, že žádný politický směr neobsáhne všechnu pravdu, a že lidské záležitosti se vyvíjejí soutěží dvou nebo i více směrů. Nepřátelé tohoto poznatku řeknou, že to byl vývoj od škarpy do škarpy. Ale druhá možnost je: "ůstat v jedné škarpě.

Přes všechny své slavné výkony liberalismus nemá pod sebou pevnou, řekněme theoretickou základnu. Abychom k praotci se vrátili: Jean Jacques Rousseau věřil nejen ve Volonté générale, nýbrž také v "generální dobrotu", která se rozlije po světě, jakmile z člověka spadnou okovy. Potom nikoho ani nenapadne zneužít svobody, neboť ušlechtilost, není-li jí bráněno, roste na mezích. To je velký rozmach filosofův. Ale může všechno počínání na tom být založeno? Byla první a druhá světová válka, města rozbořena a vesnice vypáleny, byly plynové pece a miliony a miliony lidí byly zabity lidmi. Vskutku — je člověk dobrý?

Svět je velká hlasovací urna, a volby ve všech zemích budou odpovídat na tuto otázku, buď podle zkušenosti nebo podle nějaké abstraktivní theorie. Není pro nikoho tajemstvím, že násilí se rozmohlo nad míru dotud známou, a lidé, dejme tomu, bojí se vycházet na ulici po západu slunce. Cítí jaksi, že to omezuje jejich osobní svobodu, a chystají se hlasovat pro to, aby proti násilí bylo více podniknuto. Na to ti liberálové, kteří nejsou nic jiného než liberálové, odpovídají, že takový požadavek nevychází z rozumu, nýbrž z "traumatické nervosy". A dávají najevo, že voliči nemají vyjadřovat skutečný stav své mysli, nýbrž něco vznešenějšího. Mají-li strach, je to čistě jejich záležitost.

□

I "LIBERALISMUS" JE SEKTÁŘSTVÍ

Na tom je zajímavo, jak tu liberalismus sklouzá do svého opaku. Je-li prostý rozum dotázán, beze vší pochyby vydá úsudek, že je velmi neliberální přikazovat člověku, aby nevyjadřoval některé své přirozené city, třeba strach. Že je také neliberální ho za to aspoň pomilovat. (Viz "traumatická nervosa".) Zřejmě liberalismus není chráněn před sektářstvím. A nechce se nám zapomenout, že slova "liberalismus" už bylo užíváno s nejbujnější nepřesností. V letech třicátých byla mezi západními intelektuály sekta stalinistů. Ani nejpodvodnější a nejkrvavější sovětská justice té doby je neodstrašovala. Ale nepřestávali se nazývat liberály, nebo velmi ochotně snášeli, jestliže jinými tak byli nazýváni.

Základní thesi liberalismu "Člověk je dobrý" třeba zkoumat s očima nezavřenýma a ušima nezacpanýma. Mezi různými uzavřenými myslemi se vyskytuje také mysl liberálně uzavřená. Očekávat od lidí jen dobré, je povznášející inspirace. **Ale být připraven na to, že člověk někdy nebude dobrý, je nevyhnutelná politika.** Je riskantní předpokládat, že to, co snad jednou bude, už je.

Obraťme se k speciálnějším americkým problémům. V politických myslích v Americe se udržuje vzpomínka na Rooseveltovu koalici. Byla to slavná koalice z doby, kdy svobodný svět byl zachvácen černější hospodářskou krisí, než s jakou se kdy dříve potkaly společenské třídy i individuální osudy. V Americe existují jen dvě

□

ZÁSLUHA AMERICKÉ DEMOKRACIE: trpělivé hledání řešení problémů a souhlasu většiny občanů

politické strany: Demokratická a Republikánská. Konservatismus, který zastupoval 1. Republikánskou stranu, 2. sobectví a za 3. určitou hospodářskou theorii, nechtěl tehdy rozumět, že přišla chvíle nutnosti. Byl ve volbách smeten koalicí, složenou z presidenta Roosevelta, z Demokratické strany a odborových organisací, z chudých a barevných vrstev a ze všech, kdo se dostali pod kola krise. Mimo to z těch intelektuálů, kteří už dlouho mysleli na to, že hospodářství by mělo být plánováno. Tato koalice odvážnými opatřeními zachránila stát před revolucí bídy, utrpení a asi i krutostí. Bez rozpaků intervenovala ve věcech hospodářských — počin to dlouho nepřijatelný pro theoretiky Republikánské strany. Ve velkém dělala koalice to, co císař Karel IV. dělal v malém, když stavěl "Hladovou zeď", aby opatřil lidem zaměstnání. Ve věcech finančních držela se toho, že člověk má být pánem peněz, ne peníze pánem člověka. A kontrolovala měnu tak, aby bylo dost kapitálu pro výrobu. Zahájila politiku "dobročinného státu", položila podušku pod ty nejbezmocnější. Země přestala horečně dýchat, zotavovala se a zotavila se. Poněvadž Rooseveltova koalice jednou se osvědčila, slova ta mají přitažlivou sílu.

Je-li však toto heslo analiticky rozebráno, téměř nic z něho nezbývá pro dnešní potřebu. Společnost od dob Rooseveltových hluboce se proměnila. Krise let třicátých byla hospodářská a byla zmožena hospodářskými opatřeními. Krise nynější je převahou psychologická a bude zmožena — jak?

Dejme příklad. Žijeme v inflaci, která od inflací předešlých liší se tím, že jí nepředcházela válka se svou tísní a se svými finančními požadavky, nýbrž mír a blahobyt. Popud k dnešní inflaci vyšel z arabského olejového bojkotu; je to nad moc každé domácí koalice. Ale důležité je, jak tento cizí popud je přijímán, zda jako výzva k ostražitosti, nebo jako jeden z popudů k hospodářské politice velkých a stále větších čísel.

Svobodný svět teprve se chystá k rozumovému uspořádání toho, co mu dały vynalézavost, mír a blahobyt. Zatím rozpočty podniků jsou iracionálně ohrožovány požadavky rozpínavých skupin. Odborové organisace už dovedly dělnickou třídu k životní úrovni střední třídy, ale vydávají proklamace, jakoby, jako kdysi, ještě zastupovaly hlad, a navinají rozpočty podniků přes tu mez, za niž nezbývá než nic.

To vše je nesnadná otázka dobrovolné disciplíny dospělých lidí. Někteří pozorovatelé dospěli k úsečnému úsudku: "Inflace charakterisuje všechny společnosti, v nichž vláda ztrácí svoji autoritu". Ale není k hanbě demokracie, jestliže trpělivě hledá souhlas a neuchyluje se s lehkou mysli k teroru, jak se děje ve východní části světa.

Budeme sledovat americkou volební kampaň, tento kotel, v němž se vaří všechny současně problémy lidstva.

Když si náš dědeček babičku brał, babička neplakała a dědeček se taky nesmál. — Byli mladí, plní naděje do života. — Jen se na ně pozorně podívejte! Ferda Küssel a Julča Drapalíková v den jejich svatby 12. června 1926.

A až Bůh nás vysłyší,
kněz nám ruce sváže:
pak nám bude celý svět
jedna píseň, jeden květ —
na zemi ráj, díky, Bože. Amen.
(Zpěv Lidušky v "Lešetínském kováři".)

UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

K ZLATÉ SVATBĚ MILÝCH MANŽELŮ

FERDY a JULINKY KÜSSLOVÝCH

z Berwynu, Ill.

kteří si tuto sobotu, 12. června L. P. 1976, vděčně vzpomínají, jak si před půl stoletím u oltáře Páně starého kostelíka Bl. Anežky České na Central Park Ave. a 27. ulici v Chicagu, Ill. slíbili věrnost a lásku manželskou. Aby se jim to po celý život dařilo v dobrém i zlém, v příjemném i odporném, o to tehdy pokorně prosili Boha, když ve vzpomínkách na rodnou Prahu a na svou poslední divadelní roli Václava v "Lešetínském kováři" si Ferdáček Küssel jasně uvědomoval, že "bez Božího požehnání, marné lidské namáhání".

Tuto neděli o svátku Nejsvětější Trojice v kostele sv. Prokopa při našich nedělních českých bohoslužbách, oba šťastní jubilanti Pánu Bohu zase poděkují za to, že si ten vzájemný slib s Boží pomocí mohli splnit v míře největší. Zároveň budou prosit o Boží ochranu a požehnání do dalších let.

Členové a úředníci klubu DOMOV mají z tohoto krásného životního jubilea svého dlouholetého předsedy oprávdovou radost. Používají této příležitosti, aby mu — i jeho drahé Julince — ze srdce upřímně poděkovali za vše, co během let nám obětavě pomohli vykonat pro naši národní společnou věc.

Do dalších let jim všichni vyprošujeme ochranu, hojnost zdraví a Boží požehnání.

DR. FRANTIŠEK SCHWARZENBERG,
místopředseda
FRANTIŠKA UHLÍŘOVÁ,
tajemnice
Otec VOJTĚCH VÍT, OSB,
duchovní rádce

DOPISY našich čtenářů

SAN ANTONIO, Florida.

P. b. J. K.
Vážená redakce, milí čtenáři.

Dnešní moje úvaha patří nehynoucí památce mučednice, české vlastenky, poslankyně Národního shromáždění Republiky Československé, Dr. Miladě Horákové, popravené komunisty dne 27. června 1950.

Píše se duben 1950, jsem jako vězeň v Jáchymovských uranových dolech v táboře Svornost. Je úterý, když o čtvrté hodině ranní jsem probuzen kopancem, vyveden na dvůr a zde již stojí několik vězňů, poutají nás vždy dva a dva, nakládají nás do policejního auta a odváží k výslechům do pankrácké věznice v Praze. Jsem umístěn na oddělení C. Počínají výslechy, které často končí bezvědomím od bití dozorců, v čemž zvláště vyniká dozorce Svoboda. Přichází měsíc červen a celou věznicí se šíří hrozná zpráva, že Dr. Milada Horáková je odsouzena k smrti. S ní byli odsouzeni českoslovenští vlastenci Dr. Jiří Peci, Jan Buchala, četnický strážmistr, a Záviš Kalandra, žurnalista. Dvacátého šestého června 1950 bylo pondělí. V pražských sadech již kvetly květiny a voněl šeřík. Na pankráckém náměstí zabrzdila tramvaj třináctka a lidé vystupují, netušíce, co se děje za zdmi věznice. Na věži pankrácké věznice odbíjí pět hodin odpoledne. Pro politické vězně nastává večer, těžké dveře cel jsou zamykány a zakolíčkovány, nastává výměna stráží a cvičení psi jsou vypouštěni do dvorů. Večerní ticho zavládlo v prostorách věznice. To jsou ty nejtěžší chvíle politického vězně. Má tolik času na vzpomínání a vzpomínky, ty rozteskňují až k pláči. Večerní ticho přerušily okované kroky příslušníků tajné policie ministerstva vnitra. Čtyři ozbrojenci se samopaly, v čele s velitelem eskorty míří do posledního patra pankrácké věznice. Tam za tím malým katrem jsou cely odsouzenců, kteří čekají na smrt. Klíče rachotí v zámku a cela číslo 406 je otevřena. Napřažené samopaly zamířily do cely, odkud vychází žena, na svou poslední cestu na celu smrti, odkud není návratu. Kdo první udeřil pěstí do dveří cely? Určitě ten, kdo uviděl škvírou stát na chodbě oddělení C. mučednici, vlastenku, Miladu Horákovou, jdoucí na smrt. Jde pevným krokem s hrdě vztýčenou hlavou, bez nejmenšího znamení strachu. Pankrác bouří, dveře každé cely se otřásají ranami pěstí politických vězňů. Tři krátké údery a jeden dlouhý, dle písmen Morseovy abecedy, znělka rozhlasové stanice svobody. Dr. Miladu Horákovou vedou na smrt, každé dveře, které na své poslední cestě míjí, se otřásají údery. Za každými dveřmi lidé se stejnou vinou — láskou k rodné zemi, lidé, kteří chtějí žíti ve smyslu křesťanské lásky, ve smyslu křesťanské svobody. Sbohem Milado, vlastenko, hrdinko a matko, děkujeme Ti za nás, za ty ostatní, tam doma i v exilu. Děkujeme Ti, že jsi nesklonila hlavu a nezkřivila svou páteř, neposkvrnila svou čest, tím že jsi nepadla na kolena před komunistickými vrahy. Dr. Milada Horáková kráčí na celu smrti, kde ztráví svou poslední noc, do kroků ji hřímá pochod úderů jako každému před ní, kdo odcházel na smrt. A ta banda pochopů pankrácké věznice, jen zatíná bezmocně pěsti. V úterý dne 27. června roku 1950 se zdá jakoby sluníčko nevyšlo, zdá se, že si zahalilo tvář, aby se nemuselo dívati na tu hroznou vraždu, které je schopen jen komunistický režim. Umíráček pankrácké věznice zní a zdá se, že pláče do tohoto mlhavého rána. Praha se teprve probouzí. Všechny dvory a chodby jsou zaplněny příslušníky ministerstva vnitra a státní bezpečnosti. Na strážných věžích a na střechách sousedních činžáků se černají hlavně kulometů závodních milic. Poprava nebyla vůbec zveřejněna, ale přesto Gottwaldova vláda se bojí hnévu národa. Milada Horáková jde na smrt statečně, krokem pevným a s hrdě vztýčenou hlavou, jen ty její krásné vlasy jakoby na skráních prokvetly. Předseda senátu JUDR. František Trudák, prokurátoři JUDR. Juraj Viezka a Marie Brožová asistují popravě. Milada Horáková se dívá hrdě do jejich očí, do svědomí národa, celého světa a do svědomí vrahů, říká pod šibenicí: "Odcházím bez nenávisti k vám, kdybych měla příležiost dělala bych to znova, protože jsem to pokládala za svou mravní povinnost." V tom kat potrhl padák a smyčka kolem krku hrdinky zadrhla další slova, která jako karabáč zabouřila ve svědomí vrahů. Milada Horáková kloní hlavu na stranu a její duše se vznáší k nebesům, zavraždil ji světový komunismus a komunistická strana Československa, vedená Gottwaldem, popravčím pacholkem krvavého Stalina. Pankrácký umíráček zaplakal ještě třikráte, všichni i s Miladou Horákovou byli vinni, protože chtěli lepší život, život svobodný, se spravedlivým sociálním řádem na křesťanské základné a ne život komunistických otroků.

Těch dvacet šest let od smrti hrdinky Dr. Milady Horákové je dlouhá doba, ale nic neubrala ve vzpomínce ve svědomí národa doma i v exilu. Ten Gottwald, který jménem Stalina nařídil popravu Milady Horákové, před časem, jako poslanec národního shromáždění jednou prohlásil, když mu byly vytýkány časté cesty do Moskvy, že se tam jezdí učit "jak bych vám zakroutil krky". Věru, Moskva ho tomu dobře naučila. Tato úloha popravčího pacholka ho tak zajímala, že v roce 1952 nechal na příkaz svého mistra Stalina popravit 13 vlastních soudruhů. Po návratu ze Stalinova pohřbu 1953 za záhadných okolností zemřel. Byl balsamován a umístěn v Památníku odboje. Na příkaz Moskvy byla balsamovaná mrtvola spálena, aby nedělal konkurenci Leninově balsamované mrtvole v Moskvě.

Vážená redakce, milí čtenáři, končím svoji úvahu, prosím o modlitby za staré a nemocné. Pomodleme se za duše těch, kteří obětovali své životy na oltář vlasti.

Všechny Vás pozdravuji.
Bůh vám všem žehnej.
Karel Pekárek.

DETROIT, Mich.:

Válečná vzpomínka

Závažný podíl Volyňských Čechů a Moravského Orelstva

Považuji předem za vhodné poněkud představit pomenšího s vzorně živější letorou venkovského všeuměla od Zelené Hory na Moravě. U mladší generace jeho okolí známý více pod jménem "strýc Janek", u starších běžně "Janek". Říkal jsem mu "Jendo, Jane" bez snižujícího přezírání byt' v plném kamarádství navíc s blízenským přívlastkem "brachu". Prostá přímost — to nebyla jen družnost. Takto, orel jako já, náležité důvěry si zasluhoval s ohledem co bratr legionář z téhož kraje. Sejit se tak občas "na veřejném" je "pro přespolní" už zakázanou pohádkou. Celou sibiřskou anabasi kulomet nesvěřil nikomu, všude na ruských kolečkách jej tahal za sebou. Z toho již v zřejmé vzpomínce bojový duch mu nescházel, neopustil ho ani doma během II. svět. války. Bedlivě všímal si, proč z blízké Kozi Horky nacisti vyváží na kolejnicích vagóny hlíny, písku a drtě a zpět do hory dováží materiál k železobetonování. Byly tam uvnitř haly a dílny plné mechaniků a strojního zařízení. Občas z podzemí vylétl a stejně tak přistávající aeroplán zmizel klikatou mezírkou mezi kopci. Tajupiný terén sám přilehavě vystihuje polohu názvem Kozi Horka, pln bludných cestiček.

Tohle Janek mi prozradil pod pečetí mlčení dokud bude nutné. Podřídil jsem se též jeho přání, abych prý zatím také mu říkal "Janku". A tak už kvůli tomu, kdo by pak chtěl mit podezření, že prostý Janek by mohl něco vědět? K takové rozmluvě, když již fronta byla v zádech, zavdala příležitost, že upravoval mi sporákové ohniště a sopouch od pečicích troub do komína. Pamatuji jeho práci, jak si odborně počínal, po hanácku měl v hlavě" chochme". Použil směsi s poměrným dílem soli, tou vymazal okolo roštu a dál vypálením průchod pro kouř utvořil hladký jako sklo. Vida to, aspoň něčemu jsem se přiučil i v kamnářství. Ale tajnost určitého poměru ené směsi nechal si pro sebe. To mě však nevadilo. Důležitější než úprava topeniště, jak se později ukázalo, bylo to pravé tajemství podzemní pevnosti, v které skrytá síla nepřítele ohrožovala víc než jenom náš kraj. Vrtalo mi to moc hlavou, uvažoval jsem. Toto nebezpečí se nedá zdolat pouhými těžkými kulomety, jež Němci v Mořicích zanechali v panice na útěku před Rusy — právě jsme se to dověděli a třeba jako bývalý kulometčík v obsluze této zbraně, jsem se vyznal tak jako Janek. Bylo to koncem dubna a Janek ještě se dostal domů polními cestami přes Chválkovice, avšak to již německé tanky chvatně couvaly přes Tištín.

29. dubna 1945 linie rudé armády měla čelné postaveni v Těšicích. Hlavní stan maršála Malinovského zařídil se v Nezamyslicích ve vilce mého strýce Ludvíka Rady, ruského Čecha, který vychodil ruskou školu. Tento v I. svět. válce ordonancoval na velitelství jedné ruské armády. Tedy tohoto času opět stal se vhodným tlumočníkem a vědomí toto v těžkostech naší rodině bylo výhodou a nadějnou podporou. Strýc Rada a jeho zet', jehož lékařská ordinace v přízemí vily změnila se ve vojenskou kancelář, byli schopni dobře vyložit české vojenské mapy, pomocí jichž dr. Foltýn, záložní poručík čs. armády, svou orelskou ctí mohl poukázat, že Kozí Horku mohou Rusové dobýt jen blokádou nejtěžších děl "berta", jaké měli. Malinovského štáb se dal přesvědčit až po bombování jejich divize v Tištíně.

V předvečer 29. dubna dostali jsme zprávu z ruské strany, že příští poledne vezmou Tištín útokem, s upozorněním, aby obyvatelé proti střelbě zabezpečili se v podzemních krytech. Budoval jsem dva kryty celou noc, aby ráno uložila se v nich pohodlně celá domácnost s peřinami a se vším, co bylo cenného. Nastal den 30. dubna, den nejvyššího napětí. Byli jsme to ti, kteří neměli sklepů, na zahradách ve vykopaných jamách s povrchem z trámů a kamenů. Okolo 11. vzpomněl jsem si, že na rohu záložny Němci nastražili pancéřové "pěstě", ale zhlédl jsem, že tyto záloženský sluha Baštař stačil uklidit. A tu mne napadlo, že zrovna u mé usedlosti most snad je podminován, aby Rusům postup Němci tak ztížili. Chtěl jsem domnělé miny odstranit, vyběhl jsem z krytu a tu po desíti skocích mých zasvištěly dva granáty — *zřejmě od Němců pozdrav granátometu z kostelní věže.* Odpovědělo ruské dělo, přímým zásahem Němce z věže vyhnalo. Zvedl jsem se ze země, z pravé paže prosakovala krev rukávem, jsa zraněn střepem granátu, sotva 10 kroků od sochy v plotě, kde vybuchl. Rychle hrst listů sežvýkaného psijazýčku připleskl a prsty sevřel jsem ránu. A tak podařilo se mi krev zastavit než jsem došel domů, právě když mocné bušení na dveře donutilo mne je otevřít. Několik ruských vojáků skočilo dovnitř a rezolutně prohlásilo: "A dál už neidem . . . ti vzadu nás ženú . . . oni honijú nás vpered, vpered (dopředu"). Přitom rozviraje oči, ústy a gesty dost rozlobení naznačovali. Uvedl jsem je do seknice a vykázal

COLUMBIA FEDERAL SAVINGS
9101-09 West Cermak Road ● North Riverside, Ill. 60546
A DIVISION OF
LINCOLN FEDERAL SAVINGS & LOAN ASSOCIATION OF BERWYN
Vklady pojištěny do $40,000.00 F.S.L.I.C.
Předměstský telefon 447-7500 Mildred R. Janda, president

Phone: 484-9798
PRAGUE SAUSAGE & DELICATESSEN
Home Made Sausages & Frozen Foods
Hickory Smoked Meats — Fresh Poultry
6312 W. Cermak Road BERWYN, Ill. 60402
Čerstvé domácí uzeniny; importované lahůdky.
Rádi Vás obslouží a na Vaši návštěvu se těší
Jan (John) a Jaroslava FOLTÝN

jim, kde mohou ležet, odpočinout, jak dlouho budou chtít. Staršín, vida na kostně sochy panny Marie Lurdské, Hostýnské a Pražského Jezulátka pod skleněnými bánemi, dojat, objal mne a žehnaje se velikým křížem vyhrkl: "Brate mój, já taky krestian — mi išli až od Moskvy mát'ušky osvobodit vás od germánca", to s gustom si ulevil "ale mi je hnali svińským krokem." Rozveselen odpovídám povznešeně: "Což vy ste ti bát'uškovi orlí, co já první vidím". — "To sme mi, všegdá pervšij linija" přisvědčil a já dodal potěšeně: "Na přivítanou vám spustím muziku". Natočil jsem klíčkem v zlacených rámech hrací obrazy a ještě hrací kříž s triumfální "ostravsko-hornickou hymnou". Rusové údivem zjihli, jeden z nich zmohl se nějak blažívým mu projevem: "To mi nigdy nepozreli — kako v cerkvi to je". Zvýšil jsem více společný úžas tím, že melodii obrazů jako v zvonečkovém cinkotu spolunotoval jsem písni úryvkovitě — "Ještě nikdy neslýcháno — že kdo od ni opuštěn —, atd. — Ó, Maria vítězná". — přemáhal já za popěvku bolest, ale v paži mi pícha-lo, — zmlknuv pod změnou slova vynechaje části veršů, nabral jsem dech na opakovaný závěr jaksi po svém — "Ty uslyšíš, vždy vyslyšíš lidu prosby zajisté . . ."

Brzy bylo Rusů plné městečko, zarostlých, nedlouho samých to trestanců z moskevské Lublanky a také šikmookých Mongolů, propuštěných z trestných táborů Sibiře, by "čto charašoj volu blago-prechoditelstva v iménu Červonoe Armiji vlasteneckou vojnu" oni vybojovali. Z hovoru jejich tolik jsem rozuměl. Na dvoře mém představil se mi 53 roků starý soldát s českým jménem Mašlička, pravil: "Ženka moja umrela, mojich sedm synů a já všeci sme v Armiji."

Ruka mne bolela. Ze zahrady má teta-hospodyně se vrátila, pomohla mi dorozumívat se s vojáky, nebot' měla zkušenosti co ošetřovatelka za I. svět. války z odděl. ukrajinských zajatců válečného špitálu ve Vídni. Ránu mi vymyla a zafačovala a tak, ruku na šátku, spěchal jsem ještě humny do Nezamyslic. Stráže mne zastavovaly, já ukázal zakrvácený rukáv, že jdu k doktorovi. Co bych povídal, že Stáňa Foltýn, okrskový důvěrník, co snad čeká, mohu sdělit jen jemu.

Ostatně rudá armáda prakticky u nás šest dnů ležela. Němci neměli čím střílet z té příčiny, že munice místo do sousedních Uhřic, omylem byla dodána do Uhřičic u Kojetína. Tedy se nebojovalo, ale téměř poslední brambor a škopek šlapaného zelí ze zásob obyvatelstva se spotřebovaly. Koncem týdne vyměnili tovaryši kola mé bričky na majorovu bričku-dvojkolku, má kola na ruský způsob šroubování velmi dobře se jim hodila. Pan major, prý na ni pojede až do Prahy — v Praze je hrozně zle — hlásilo rádio.

V průběhu příprav ruského odchodu zahlédl jsem přílet německého letadla přibližně ze směru tzv. "tmavý kout" západního horizontu, někde tam od Kozí Horky. Svržená puma 30 metrů od radnice zapálila Přidalovu stodolu a chlévy. Naproti radnici sice bylo ohroženo posádkové velitelství Rusů, o jehož ubikaci stěží nepřítel věděl, ale cíl, jenž měl býti bombován jednak byl blíže radnici, skutečným zásahem pravděpodobně víc platil v těsném sousedství několika metrů mlékárně, kam si ženy s dětmi chodily pro podmáslí a syrovátku. Tam úlomek bomby urval nohu děvčátka v náručí matky Květy, jež jako statečná orlice svírala krvácející pahýl vší silou rukama i za převozu ambulancí do nemocnice, aby zachráněn byl nevinný život dítěte. Otec cirkusák dceru dnes s protézou akrobacii neučí, jak v nadějích on i maminka zamýšleli.

Tehdy po onom tragickém pumování z horního i dolního konce tištínského náměstí mnohých obyvatelů sevřené pěsti hrozivě pozdvihovaly se s pohledem ve směru ku Kozí Horce. Tenhle účet zbýval po vyhnání bůhvíkam jednoho nacistického chvástala a druhé zněmčourovatělé ženy křikloun-ské stařenky z počestného městečka.

Orlice Moravská si oddechla — a nabírala znovu dech v obyvatelstvu svých krajů, obzvláště májovou právě vůní a slibné rašící kol kol všude bohatstvím zeleně v nižinách plodné Hané, — kde vždy Požehnání Nebes snášelo se do polí a pak do stodol. — Také tetině Ševčíkové zrozené na gruntovní hroudě toto proudění nových vánků povzbudilo zdravě dech pozdních let. Můj dům její zásluhou netrpěl tolik předešle od ubytovaných mad'arských a německých záloh. Byla učitelkou němčiny i jiné řeči ovládala a jako vdova po českosl. důstojníku posléze působila v konečné fázi I. svět. války též v sekretariátu vídeňské papežské nunciatury, kde jako tlumočnice prospěla v jednáních o návratu zajatců všech národností. Věděla víc než já, pročež jsem ji dával přednost i v současných záležitostech, týkajících se se sovětskými důstojníky rozmluv. Též několik roků stipendium zdravotnicky působila mezi vystěhovalci české větve v Grand Chaco zvané "česká kolonie" v již. Americe, odkud se vrátila, chtějíc být pochována v rodné půdě na Hané. Takovou šíří odhodlanosti v činech se zapojovala i doma jsa vážena celou obcí pro krajanskou věrnost jako "živý výraz moravské orlice", v jejíž tradici tak ráda lpěla duší i tělem. A vždy hotova pomoci, nepotřebovala připomínek, sama šla příkladem houževnatosti všem sestrám orlicím v mé jednotě, které jsem náčelníkoval. Jak jsem předběžně naznačil, znala více než já i o té Kozí Horce ze svých pracovních styků s raněnými lidmi, které ošetřila.

Tanulo nám na mysli, že Kozí Horka musí být vojensky zdolána. Major přivolal více oficírů, vyslechl tetu, což stalo se dle našeho přání. Oba jsme byli drženi pod dozorem v domácnosti než vyslaný "zvěda" koňmo se vrátí od Kozí Horky a potvrdí, že výpověď je pravdivá. Za dvě hodiny se zpěněným koněm zvěd byl zpět — a my volni i od ruské armády, nebot' ve chvíli byl vyhlášen poplach k odchodu i toho posledního rudoarmějce.

Takto orlové a Volyňští Češi se spoluzasloužili, aby Rudá Armáda s pověstnou svou "bertou" dobyla Kozí Horku.

Jako válečnou vzpomínku napsal Jos. Hanák

□

Milý pane Hanák,

zdalipak víte, že takovýmito spisy nám děláte těžkou hlavu. Nepochybujeme vůbec o Vaší lásce k vlasti a k Vašim ideálům, ale to, co jste chtěl našim čtenářům říct, úplně zaniká ve spoustě málo důležitých detailů, a tím se Váš sloh velmi komplikuje. Kdybychom Vám to bývali v redakci zkrátili, byl byste nespokojen.. Příště nám pište raději vždy jen o jedné věci a kratčeji.

Děkujeme a pěkně Vás pozdravujeme.

Redakce

PŘIJĎTE DO PRŮVODU K POCTĚ AMERICKÉ VLAJKY — SYMBOLU AMERICKÉ SVOBODY

Již tuto sobotu, dne 12. června, bude mohutný průvod pod záštitou "Chicago Bicentennial Committee" k poctě americké vlajky, jako oslava dne "Flag Day" (14. června) v rámci oslav dvoustoletého výročí Spojených států amerických.

Průvod, v němž dle odhadu pořádajícího výboru bude 80 tisíc účastníků, vyjde přesně v 11 hodin dopoledne od State street a Wacker drive v dolním městě Chicago a půjde jižně po State street až po Van Buren street.

V průvodu půjdou všechny etnické národnostní skupiny chicagského okolí, vedle veteránských a různých organisací. Proto nesmí scházet ani naše československá složka, jejíž místo je ve IV. oddílu průvodu.

Seřadiště československých organisací a skupin jest určeno na 10:30 hodin dopoledne na jihozápadním nároží záp. Hubbard a sev. Dearborn ulicích. Záp. Hubbard ulice je dva bloky severně od Chicagské řeky.

Je důležité, aby všichni, kteří se průvodu zúčastní, se dostavili včas na určené místo tak, aby československý oddíl průvodu mohl býti důstojně sestaven.

Až dosud přislíbily svou účast tyto organisace: ČSA Československé spolky v Americe, Československá Národní Rada Americká, Střední župa Americké obce sokolské, Klub Domov z Národního svazu českých katolíků, taneční skupina, Beseda, Moravská kulturní společnost a Národopisný kroužek z Ústředny Moravských Spolků a naše čs. kapela. Stejnokroje těchto organisací, jakož i národní kroje, jsou vítány. Každý účastník průvodu je žádán, aby nesl malou americkou vlajku.

Organisační prapory a standardy nejsou do tohoto průvodu připuštěny! Veškerá pozornost má být věnována vlajce americké, k jejíž poctě jest průvod určen jako k symbolu americké svobody

Vedoucím československého oddílu průvodu byl ustanoven br. James V. Krákora, tajemník ČSA. Další podrobnosti možno získati telefonem na čísle ČSA — 242-2224 (chicagské) a 795-5800 (předměstské) anebo v úřadovně ČSNRA 656-1117.

Všichni, kdo můžete přijíti, zvláště vy noví z nás, kteří jste přišli hledat do USA svobodu a lepší existenci. Zavazuje nás k tomu vděčnost Americe a solidarita s nesvobodnou vlastí za mořem.

Pořádající výbor

Bůh, jemuž snažíme se zalíbit, všecek je rozum a moudrost. Proto nemůže se mu líbit pošetilá a nerozvážná zbožnost. Na kolik odbočuje od střední cesty, na tolik se vzdaluje od záslužnosti. Kvasí-li příliš vinný mošt, roztrhne sud, říká evangelium. Nesmírná horlivost ničí tělo.

(St. Louiský HLAS)

Vše, co podvrací klid tvé duše, přihází se tvou vinou, nikoli vinou jiných. Pokoj i nepokoj máš ty ve svých rukou. (St. Louiský HLAS)

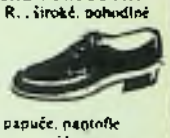
● Nezapomínáme na Lidice

V rámci oslav 200. výročí Spojených států pořádá město Chicago v sobotu dne 12. června v 11:00 hod. dopoledne slavnostní průvod, nazvaný "Hold americké vlajce". Jelikož na nás bylo apelováno, abychom se průvodu zúčastnili v co největším počtu — a chceme projevit svou věrnost americké vlajce — upouštíme letos od tradičního hromadného zájezdu do Lidic-Crest Hill, Ill.

Do Lidic bude vysláno delegace Čs. národní rady americké a Čs. spolků v Chicagu a okolí, která k uctění památky obětí lidické tragédie položí k památníku věnec. Zájemci, kteří by se chtěli tohoto pietního aktu zúčastnit, nechť se přihlásí telefonicky v úřadovně ČSNRA (tel. 656-1117).

Vedoucí auto vyjede od budovy Olympic na Čermákově třídě a Lombard Ave. ve 2 hod. odpoledne. — Účastníci průvodu, pořádaného k uctění americké vlajky, mohou jet do Crest Hill, Ill., přímo, po skončení průvodu. Obec Crest Hill sousedí s městem Joliet. Lidický památník stojí na ulici Prairie.

Za pořadatele:
František Kalkus,
předseda Oblast. výboru
ČSNRA v Chicagu

MUŽSKÉ POLOBOTKY
z Č. S. R., široké, pohodlné
cena
$17.98

Též papuče, pantofle a pracovní boty
MACH Shoe Dep.
3720 West 26th Str.

ČESKOSLOVENSKÁ ŽENSKÁ NÁRODNÍ RADA V EXILU

upřímně zve na

PIKNIK

který se pořádá za každého počasí na farmě u manželů Ferjenčíkových, Crawford Rd., Wadsworth, Ill.

V NEDĚLI, 13. ČERVNA 1976

od 11. hodin dopoledne až do soumraku. Ve 2. hodiny odpoledne předvedení drezúry lippizanských koní.

*

Teplá jídla — Chlazené nápoje — Káva — Pečivo — Tombola.

Bližší informace telefon 447-4124 nebo TO 3-9871

SPORT

I. LIGA KOPANÉ

28. kolo —

LOK. KOŠICE—BOHEMIANS 1:1

Branky: Ujhély z těžkého úhlu — Panenka z 20 metrů. Spravedlivé rozdělení bodů.

VSS KOŠICE—SLAVIA 1:1

Branky: Gállis obešel Lubase a přehodil brankáře Stárka. — Roh kopal Luža a Segmüller dorazil do sítě. Slavia získala bod, ale díky špatné hře domácích; mohla mít i oba.

SLOVAN—TRNAVA 2:1

Branky: Ondruš z centru od Masného, Masný z penalty — Kvasna hlavou. Slovan se zlepšil až po přestávce. Trnava překvapila obrannou hrou, ale obě ma chybělo zakončení.

ŽILINA—INTER 2:1

Branky: Tománek hlavou, Beleš z 25 metrů po chybě brankáře. — Levický z akce Petráše. Žilina hrála pěknou kolektivní kopanou, Inter převedencu hrou zklamal.

TŘINEC—OSTRAVA 1:2

Branky: Pauřík — Ruš, Knapp. Třinec měl převahu, ale chybělo zakončování akcí. Ostrava hrála cílevědomě.

JABLONEC—BRNO 3:0

Branky: Kopanec, Svoboda z penalty, Badin. Jablonec hrál obětavě a s velkým nasazením.

PLZEŇ—TRENČÍN 1:0

Branka: Brusnický po kopu z rohu. Plzeň sice vyhrála, ale hosté mohli ještě před koncem zápasu vyrovnat.

DUKLA—TEPLICE 6:0

Branky: Štambachr 3, Nehoda 2, Rott. Dukle se dařila střelba. Teplice dovolily domácím prostě vše.

29. kolo —

BOHEMIANS—TEPLICE 0:0

Domácí měli mnoho šancí, ale žádnou nevyužili. Teplice vsadily vše na obranu, zřejmě poučeny z vysoké prohry na Dukle.

BRNO—SLOVAN 1:1

Branky: Krcupa padáčkem — Pivarník vyrovnal prudkou střelou. Zápas měl pěknou úroveň a byl otevřený až do poslední minuty.

OSTRAVA—ŽILINA 1:0

Branka: Radimec. Žilina měla velké štěstí, že odešla jen těsně poražena.

TRENČÍN—LOK. KOŠICE 0:0

Domácí se neprosadili střelecky, i když měli po celé utkání převahu.

VSS KOŠICE—DUKLA 0:2

Branky: Nehodovu bombu vyrazil brankář Baranec, jen na nohu Vízka a ten pohodlně skóroval. Pelc z trestného kopu poděl zdi. Hráči VSS hráli velmi slabě.

INTER—PLZEŇ 1:1

Branky: Bajza po přihrávce od Mráze. — Fojtík po přihrávce od Uličného. Utkání nevalné úrovně.

TRNAVA—TŘINEC 2:1

Branky: Kabát z voleje po přihrávce od Adamce; Adamec ze samostatné akce dal vítěznou branku. — P. Zbončák vystřelil z 20 metrů a dal první branku utkání. Třinec hrál daleko lépe než Trnava a ta může nakonec děkovat Adamcovi, který rozhodl celé střetnutí.

SLAVIA—JABLONEC 7:1

Branky: Segmüller 4, Frydrych, Fr. Veselý, P. Herda. — Svoboda prošel slalomem až do branky. Slavia měla jasnou převahu od začátku utkání, vypracovala si brankové šance a uměla je také proměňovat. Střelecky se vedlo Segmüllerovi, který dal hattrick a přidal ještě čtvrtou branku.

Tabulka po 29. kole

1.	Slavia	36 bodů
2.	Ostrava	35 "
3.	Slovan	34 "
4.	Dukla	34 "
5.	Inter	31 "
6.	Teplice	31 "
7.	Brno	29 "
8.	Bohemians	29 "
9.	Trnava	29 "
10.	Lok. Košice	28 "
11.	VSS Košice	27 "
12.	Plzeň	27 "
13.	Žilina	26 "
14.	Trenčín	25 "
15.	Jablonec	23 "
16.	Třinec	20 "

Poslední 30. kolo: Dukla—Bohemians, Teplice—Trenčín, Lok. Košice—Inter, Plzeň—Ostrava, Žilina—Trnava, Třinec — Brno, Slovan — Slavia, Jablonec—VSS Košice.

* * *

II. liga kopané

28. kolo —

Sparta—Vlašim 2:1

Branky: Kotek, Čermák — Ducký. Z náporu na začátku utkání dala Sparta dva góly a potom se spokojila s bráněním výsledku.

VP Frýdek-Místek—Nitra	2:1
Duk. B. Bystrica—Příbram	2:1
Kladno—Prievidza	4:1
Prešov—Pov. Bystrica	3:0
Michalovce—Vítkovice	2:1
Bardejov—Liberec	2:0
Martin—Kys. N. Mesto	3:0

První čtyři týmy v tabulce

1.	Duk. Bán. Bystrica	35 bodů
2.	VP Frýdek-Místek	35 "
3.	Sparta Praha	34 "
4.	Nitra	31 "

POK

● ZPRÁVA ZE SPARTY A.B.A. CHICAGO

V domácím prostředí na Morton West hrála v neděli 6. června, nejdříve rezerva Sparty proti rezervě Slovaks 1:1. V 38. min. ideálně přihrál hlavou Vlčanský na hlavu Johnese a tomu nic jiného nezbývalo než míč dotlouknout za záda bezmocného brankáře Slováků. Rezerva Sparty měla převahu i mnoho šancí, ale nedokázala se střelecky prosadit, prostě scházelo zakončení. Známá pravda — nedáš, dostaneš — se nakonec vyplnila. Ke konci utkání vyrovnal za Slováky Potůček. Rezervu Sparty vedl Kop a hráli tito hráči: Girard, Bartůněk, Markewycz, Veselý, Pleticha, Kuraitis, Vyhnal, Vymyslický, Králík, Vlčanský, Kopsa, Baker, Johnes, Callaham a Hussey.

Prvé mužstvo Sparty v hlavním zápase porazilo jasně tým Slovaks 3:0. Všechny branky vstřelila Sparta až ve druhém poločase. V 65. min. prudce nastřelil břevno Fajkus, odražený míč vrátil do pokutového území DiBernardo na Dakourise a ten ho doslovně dotlačil tělem poprvé do sítě soupeře. V 76. min. DiBernardovu tvrdou střelu vyrazil brankář Slováků, ovšem jen k nohám dobíhajícího Bricksihc, který nezaváhal a zvýšil skóre na 2:0. Čtyři minuty před koncem zápasu se odpoutal na šestnáctce od svého strážce Hassey, brankář ihned vyběhl, ale Hassey stačil ještě vystřelit a byl z toho třetí gól. Sparta se v prvém poločase nemohla prosadit, měla sice více ze hry, ale střelba nevycházela. Teprve ve druhé půli se ji hra dařila, kdy hrála dobře kombinačně a prosadila se i střelecky. Svého soupeře převýšila ve všech směrech a ke konci zápasu měla i více sil, které rozhodly o vítězství Sparty. Brankář Stasiewicz neměl mnoho práce, ale co na něho šlo, vše bezpečně kryl. Obrana hrála bezchybně, ve středové řadě se líbil Fajkus. V přední linii byl nejnebezpečnějším hráčem DiBernardo, který na sebe neustále poutal pozornost několika hráčů. Byl to také on, kterého soupeř nejčastěji zastavoval jen za cenu faulu. Hráli a střídali: Stasiewicz, Keller, Ryš, Ďuriš, Swearingen, Sioras, Cribari, Girard, Fajkus, Hall, DiBernardo, Bricksi, Tsoukalas, Dakouris a Hassey. Manažér Jarda Fajkus dosáhl s mladým mužstvem Sparty devíti bodů. Jestli získá další, se rozhodne v neděli 13. června na Winnemac stadionu, kde hraje odložený zápas s Kickers. Rezerva začne od 11. hod. dopoledne a první tým od 1. hod. odpoledne.

Končíme heslem: At' vítězí dresy rudé — Sparta byla, je a bude, neboť Sparta je věčná.

POK

Náš sportovní spravodaj ***PETR HORÁK*** *hlásí:*

LETOŠNÍ VARŠAVA S NEÚSPĚCHEM

Už dlouho nedopadl silniční cyklistický závod Praha—Berlín—Varšava pro čs. barvy takovým nezdarem, jako letos. V klasifikaci jednotlivců byl nejúspěšnějším Hartnick z Německé demokratické republiky, v soutěži družstev Sověti. Z čs. reprezentantů vydržel se silami až do konce jediný Bartoníček, družstvo klesalo za Východní Němce a Poláky na 4. místo. Omluvou snad může být, že z čs. silničářů nestartovali závodníci, kteří byli vybráni pro přípravu na olympijské hry v Montrealu. K tomu je ovšem třeba podotknout, že příprava na jediný vrchol v sezóně — buď Varšavu anebo Montreal, je v roce 1976 podivným přepychem. Ve světě nedělá žádnému špičkovému cyklistovi potíže příprava na vícevrcholovou sezónu. A konečně přistupuje i otázka přecenění tzv. "Závodu míru". Kapitán letošního družstva "Varšavanů", Miloš Hrazdira, sám v jednom interview vyjádřil přesvědčení, že "kdyby se přípravě na světový šampionát věnovala taková péče a pozornost, jako na Závod míru, měli bychom už mistra světa na silnici . . ."

★

LEHCÍ ATLETI SE PŘEKONÁVAJÍ

Jak se už stalo naším zvykem, zaznamenejme další nový světový rekord v lehké atletice. Američan Bell skočil v Kansasu o tyči 567 centimetrů a to se dosud před ním nikomu nepodařilo. Týž den vytvořili ve Varšavě ve stejné disciplíně Poláci Kozakiewicz a Ślusiarski evropský rekord výkonem 562 cm. Skvělý americký sprintér, Steve Williams, vyrovnal v Atlantě už popáté světový rekord na 100 metrů časem 9,9 vt. Tohoto času dosáhl na závodech v Modestě i Jamajčan Quarrie. Z dalších výkonů světové úrovně připomeňme skok daleký Američana Robinsona (832 cm), hod kladivem Rusů Spiridonova (78,62 m) a Sědycha (77,92 m) a výsledek výtečně obsazeného diskařského závodu v Kolíně nad Rýnem: nový evropský rekord tam vytvořil Schmidt z Východního Německa hodem 68,60 m a porazil přitom světového rekordmana Američana Mac Wilkinse (67,22 metrů) a olympijského vítěze Ludvíka Daňka z pražské Sparty (63,32 m).

★

AMERICKÝ SOCCER DOSUD V PLENKÁCH

Američtí novináři, kteří většinou dosud ani evropské kopané příliš nerozumí, byli zbytečně přísní a kritičtí na adresu amerického týmu, který obsadil poslední, 4. místo, v turnaji k 200. výročí americké nezávislosti. Kdo z těchto novinářů počítal předem s lepším umístěním — byl sám pošetilý. Důležité je, že popularita kopané, jež tu stála v minulosti zcela ve stínu amerického fotbalu, stále roste. Turnaj k 200. výročí americké nezávislosti, který se hrál za účasti reprezentačních mužstev Brazílie, Anglie, Itálie a Spojených států (v tomto pořadí také skončil), měl nečekanou odezvu v zahraničí. Průběh všech šesti zápasů byl televizi přenášen přímo do Evropy a na turnaji pracovalo dokonce šest brazilských televizních štábů, jež se zajímaly nejvíce o jednu z posil amerického celku — Brazilce Pelého. Americký celek přirozeně pro dosud malou tradici a systematickou práci prostě zatím nemá sílu ani zkušenost na to, aby porážel přední týmy světa. Podstatné však je, že se z mnoha praktických důvodů kopaná už skutečně zabydluje na amerických školách i v povědomí americké veřejnosti.

★

TENIS STÁLE ZAJÍMAVÝ

V mezititulku jsme měli z našeho zpravodajského hlediska na paměti především tenisové výsledky. Mezinárodní turnaj v Římě se stal po patnácti letech cpět kořistí domácího hráče. V roce 1961 zvítězil Nicola Pietrangeli, letos Adriano Panatta, který ve finále zdolal Argentince Vilase 2:6, 7:6, 6:2 a 7:6. Nečekaně úspěšného mladíka z Československa, Tomáše Šmída, zastavil až Australan John Newcombe. K poznámkám z římského turnaje ještě dodejme, že čs. hráčka Regina Maršíková tam oplatila Angličance Sue Karkerové nedávnou porážku z Hamburku až nečekané hladce — 6:1, 6:1. Na turnaji v Düsseldorfu zase překvapil nečekaným odporem v zápase se slavným Švédem Borgem Pavel Hut'ka, který prohrál až po tuhém boji 3:6 a 4:6. Borg ovšem nakonec podle očekává-

OTTO PEJSA, Prop. Closed Mondays

New Little Bohemia

Otto's Restaurant and Cocktail Lounge

American & Continental Cuisine

Phones
277-0872
762-9537

2700 S. CHRISTIANA AVE.
CHICAGO, ILLINOIS 60623

ní turnaj vyhrál, když ve finále doslova rozdrtil výborného Španěla Orantese za 80 minut 6:2, 6:2 a 6:0. Z Düsseldorfu nás vzhledem k očekávanému daviscupovému střetnutí s Maďarskem zajímal ještě výsledek střetnutí, v němž Hřebec porazil maďarskou "jedničku" Táróczyho 7:6 a 6:4.

★

KRÁTKÝCH 500 MIL

Letošní závod automobilů v Indianapolis byl stejně jako loni přerušen pro déšť. Vítězem byl prohlášen Johnny Rutherford z Texasu, který byl v čele v době přerušení. Namísto 500 mil však ujel pouze asi 408 kilometrů. Průměrná rychlost jeho vozu McLaren-Offenhauser byla 238 kilometrů v hodině. Druhý skončil A. J. Foyt z Texasu na voze Coyote-Ford před vítězem Indianapolis z roku 1973, Gordonem Johncockem z Arizony.

★

LAUDA BEZ KONKURENCE

Už se stalo stereotypem, že oznamujeme vítězství Rakušana Laudy na Ferrari v jednotlivých závodech mistrovství světa Formule jedna. Na Velké ceně Monaka v Monte Carlu vyhrál Lauda před Jihoafričanem Scheckterem na Tyrrellu a Francouzem Depaillerem na stejném stroji. Exmistr světa, Brazilec Emerson Fittipaldi, byl až šestý.

★

petr horák:

HISTORIE OLYMPIJSKÝCH HER

(VII. část)

Římské olympijské hry roku 1960 se odehrávaly v mnohem klidnější a přátelštější atmosféře než předchozí melbournská olympiáda. Účastníkům her přišel požehnat i otec historického II. vatikánského koncilu, papež Jan XXIII. A hrám vévodila opět lehká atletika, zvláště když se na olympiádě objevilo několik vynikajících jednotlivců, kteří se trvale zapsali do dějin královny sportu. Americké sprintéry tentokrát zastínil vyjímečný talent Armina Haryho z Německé spolkové republiky. Hary byl původně fotbalista, později gymnasta, a nakonec skončil u sprintů. Byl to muž bleskového startu. Zatímco se jeho soupeři teprve začali zvedat ze startovních bloků, Hary už míval krok za sebou. Tento jev byl vysvětlitelný pouze vyjímečnou Haryho schopností prakticky okamžité reakce na podnět zvenčí. Americké sprintéry však na římské olympiádě úspěšně zastoupila černá gazela, jak ji tam kdekdo říkal, členka jedenadvacetičlenné černošské rodiny z Tennessee, štíhlá a dlouhonohá Wilma Rudolphová. Mezi milaři v Římě suverénně vládl svěřenec legendárního trenéra a filosofa, Percy Cerrutyho, Australan Herbert Elliot. Římská sláva však patřila především naprosto nečekanému maratónskému vítězi, Abebe Bikilovi z Etiopie. Jeho popularita byla o to větší, že si každý novinář na stadiónu ihned uvědomil, že maratón vyhrál právě v Itálii Habešan, příslušník národa, jenž se tak udatně bránil přesile Mussoliniho armády na počátku druhé světové války. Bikila byl příslušníkem císařské stráže slavného habešského panovníka, Hailé Selasié, a maratónského vítěze z něho vytvořil především výborný švédský trenér Niskanen, který v Etiopii dlouho působil. Dnes už jsou ovšem mrtví, jak Bikila, který předtím ochrnul po autonehodě, tak císař Hailé Selasié, který strávil poslední léta svého života prakticky v nesvobodě . . . Když vzpomínáme na Řím, tak z hrdinů lehkoatletických soutěží nesmíme vynechat Novozélanďana Murraye Halberga. Halberg zvítězil nečekaně v běhu na 5 kilometrů, když nasadil úžasný trhák ve chvíli, kdy snad bývá na tomto závodě tíseň ze stoupající únavy největší — celá 4 kola, t.j. 1.600 metrů před cílem. Halberg přitom byl invalida. V sedmnácti letech byl velmi těžce zraněn při rugby. Po zlomenině obratle a levé ruky mu řadu dní dokonce hrozila smrt. Když Halberg mohl po čtyřech měsících nemocnici opustit, měl úplně nehybnou levou ruku a levou nohu. Úporným cvičením se mu podařilo dát nohu do pořádku natolik, že se stal olympijským vítězem v běhu! Ani neobyčejná vůle však nedokázala přivést k životu jeho levou ruku! na níž Halberg zůstane chromý do smrti. Hlubokou úctu k Novozélanďanu Halbergovi musí pocítit každý, zvláště když si uvědomí, že polonehybná ruka je i při běhu vážným handicapem.

Mezi plavkyněmi získala v Římě nevšední úrodu čtyř zlatých medailí Američanka von Saltzová a zlatou medaili v boxu v polotěžké váze tehdy vybojoval mladý talentovaný americký černoch, jehož jméno Cassius Clay tehdy sportovní veřejnosti ještě tolik neříkalo. Když dnes někdo pronese kdekoli na světě dnešní jméno onoho talentovaného boxéra — Muhammad Ali, může si být téměř jist, že jeho partner v rozhovoru samozřejmě ví, o kom je řeč.

Českoslovenští sportovci si v Římě vedli lépe, než v Melbourne, přesto však zůstali ve stínu svých helsinských úspěchů.

Největší výběr záclon, draperií do kuchyně, obýváků a ložnic; soubory do ložnic a koupelen

SKLAD HOTOVÝCH DEK A POLSTÁŘŮ

z dacronu a z importovaného husího peří

Máme 41-letou zkušenost. Vedeme jen zboží kvalitní, obsluhu u nás najdete odbornou. Zákazník náš pán.

NAVŠTIVTE NÁS!

ONDRUS & SON

6533 W. Cermak Rd., Berwyn, Illinois

Sikmo na druhé straně ulice proti obchodu Pancner

petr horák:

AMERICKÉ LEHKÉ ATLETKY PŘED MONTREALEM

O vyhlídkách amerických lehkých atletek lze říci prakticky totéž, co jsme nedávno pověděli o vyhlídkách amerických lehkých atletů. Časy, kdy Spojené státy sbíraly v lehké atletice jednu zlatou medaili za druhou, jsou pryč. Favorité pocházejí především z východní Evropy. Americké lehké atletky dopadly na minulé olympiádě v Mnichově dokonce ještě hůře, než jejich kolegové z olympijského týmu. Loni, v předolympijském roce, zaznamenala nejlepší výkon z amerických sprintérek Chandra Cheesebroughová, která zaběhla 200 metrů za 22 celé 7 desetin vteřiny. Přesto to byl až třetí nejlepší čas toho roku na světě. Lepší byly Polka Szewinská a Stecherová z Německé demokratické republiky. V bězích na střední tratě patří k předním závodnicím světa také Američanka Larrieu; máli však mít v Montrealu reálnou šanci na medaili, potřebuje se ještě velmi zlepšit. Lepší vyhlídky mají americké lehké atletky ve skocích. K nejlepším dálkařkám už dnes patří podobně jako v jiných disciplínách reprezentantky Německé demokratické republiky. V Montrealu by se však mohla s úspěchem střetnout se světovou špičkou Američanka Huntleyová. Spojené státy mají určité šance i v hodu oštěpem, především díky držitelce bronzové medaile z mnichovské olympiády, 22leté Kathy Smithové. I v této disciplíně se však přisuzují největší šance reprezentantce Německé demokratické republiky, Ruth Fuchsové. Vcelku lze říci, že americké lehké atletky mají určité vyhlídky na medaile na olympiádě v Montrealu, k velmocem však už Spojené státy v ženské lehké atletice nepatří.

Zlato přivezli z Itálie do Československa veslaři Kozák a Schmidt za prvenství v dvojskifu, Bohumil Němeček za vítězství v lehké welterové váze v rohovnickém ringu a Eva Bosáková za první místo na kladině. Stříbro přidala tehdy ještě nestárnoucí Dana Zátopková v oštěpu a družstvo sportovních gymnastek, a o tři bronzové medaile se zasloužili rohovník Němec, zápasník Kubát a osma veslařů.

Když se člověk probírá olympijskou historií, i v ní narazí často na případy lidí, jejichž ústup ze slávy měl nakonec ten nejtragičtější přídech. A tak právě na olympijských hrách v Římě začala velká sportovní kariéra jednoho z největších světových šermířů celé historie, několikanásobného mistra světa a olympijského vítěze, Poláka Jerzyho Pawlowského, jehož před několika týdny odsoudil vojenský soud ve Varšavě za údajnou špionáž na 25 let do vězení.

(Pokračování příště)

petr horák:

AMERIČTÍ PLAVCI PŘED MONTREALEM

Do posledních letních olympijských her v Mnichově dominovali američtí plavci na všech mezinárodních závodech, jichž se zúčastnili. Každým rokem zlepšovali světové rekordy a nasbírali velkou většinu medailí na olympijských a panamerických hrách. Na světovém šampionátu v Bělehradě roku 1973 však byla poprvé nejlepší děvčata z Německé demokratické republiky, jež pak porážela většinu svých amerických soupeřek i loni na šampionátu v kolumbijském městě Cali. Američtí plavci si na rozdíl od svých kolegyň udrželi pověst nejlepších na světě, ačkoli i oni nyní musí čelit stále rostoucí výkonnosti plavců především z Východní Evropy.

Přesto se předpokládá, že na blížící se olympiádě v Montrealu budou američtí plavci stále v převaze, poněvadž tradice výborných amerických plaveckých trenérů a dobře vedených plaveckých talentů dosud nebyla dostižena. S reprezentanty, jako jsou John Naber, Jim Montgomery, Andy Coan, Steve a Bruce Furnissovi a další, se Američané zdají být téměř neporazitelnými. Scházet už bude v Montrealu Mark Spitz, hrdina mnichovské olympiády, ale jeho nástupce, devatenáctiletý Tim Shaw, jej s velkou pravděpodobností důstojně nahradí. Shaw získal loni Sullivanovu trofej jako nejlepší sportovec Spojených států. Tim Shaw by mohl vyhrát všechny volnostylařské disciplíny od 200 do 1,500 metrů. Studuje prvním rokem na státní universitě v Long Beach a šest dní v týdnu plave nejméně čtyři hodiny denně, přičemž každý den uplave vzdálenost téměř patnácti kilometrů. Ačkoli je Tim Shaw velkým favoritem na montrealské olympiádě, jeho slova obrážejí pravý olympijský duch.

Říká, že vítězství pro něj není nejdůležitější věcí. Oceňuje vše, co vede k vítězství, všechnu práci, jíž je pro ně nutno obětovat, vše, co je k němu zapotřebí, ale dodává, že vítězství není všechno.

Poznamenejme, že na základě výsledků z loňského a letošního roku, by měli američtí plavci přivést z Montrealu úctyhodný počet medailí. Otázkou je, jak si povedou americké plavkyně. Vzhledem k neuvěřitelnému zlepšení východoněmeckých reprezentantek však se budou muset Američanky pravděpodobně spokojit s druhým místem. V jejich čele je vynikající Shirley Babashoffová. V Mnichově získala na olympijských hrách pouze jednu zlatou medaili jako členka vítězné štafety. Nyní jí je devatenáct let a čtyřletou tvrdou tréninkovou řeholí podstoupila po mnichovské olympiádě proto, aby v Montrealu přidala k zlaté olympijské medaili za štafetu také zlato z individuálních disciplín. Trenér Mark Shubert o Babashoffové říká, že je plavkyní, která podstupuje nejtvrdší trénink ze všech sportovců, které kdy vedl, a že jí tato obětavost může přinést největší úspěchy. Devatenáctiletá Shirley sama říká, že denně uplave dvoufázově deset mil, to je 16 kilometrů, a že se nyní soustřeďuje především na trénink vytrvalosti. Nejdůležitějším z nadcházejících závodů je pro Babashaffovou i její kolegy kvalifikační soutěž pro účast v olympijském družstvu mezi 16. a 21. červnem v Long Beach v Kalifornii. Podle některých odborníků půjde o nejkvalitnější soutěž na světě. Úroveň amerických reprezentantů je totiž nejen vysoká, ale také velmi vyrovnaná. Jakmile dojde ke konečnému výběru pro Montreal, plavci se budou připravovat společně pod dohledem trenéra Petera Dalanda a Douga Councilmana. Jistě bude mezi nimi také mladá Valery Lee, pro niž bude Montreal první olympiádou. Lee je z toho trochu nervózní, ale olympiáda je jejím cílem a dělá všechno proto, aby jej dosáhla.

Připomeňme na závěr, že na mnichovské olympiádě získali američtí plavci sedmnáct zlatých, 13 stříbrných a 12 bronzových medailí. Také pro Montreal si kladou vysoký cíl.

HLEDÁME

ZÁMEČNÍKY,
STROJNÍ ZÁMEČNÍKY,
ZKUŠENÉ SVÁŘEČE,
SOUSTRUŽNÍKY,
FRÉZAŘE

a třeba i začátečníky v obrábění kovů; pozorně snaživé rádi zaučíme.

Denní směna — Dobrý plat

Jižní strana Chicaga.

Volejte: 737-8000

Žádejte mluvit s "John".

PAUL'S BODY SHOP

5234 West Cermak Road

Cicero, Illinois 60650

Volejte 656-4177

Ptejte se na

p. PAVLA SVAČINU

Nejlépe si pochutnáte v česko-americké restauraci

The DUMPLING HOUSE

4109 S. HARLEM AVE.

STICKNEY, ILL.

Denně čerstvá jídla.

Otevřeno od neděle do pátku od 11 hod. dopol. do 7:30 hod. večer.

V sobotu zavřeno.

Srdečně Vás zve

MARIE ČIHULOVÁ

Rádi posloužíme, chcete-li si vzít jídla domů. Stačí zavolat a pro jídlo si přijít.

Tel.: GU-1-9633

Dr. Ludvík Němec:

ČEŠI a MORAVANÉ, přijeďte na Eucharistický Kongres do Philadelphie zachránit naši národní čest!

Čas spěchá, a než se nadáme, mezinárodní Eucharistický Kongres bude zde. Ve dnech 1. až 8. srpna 1976 se sejdou všechny národnosti, aby podaly svědectví o svém národním životě a svěžesti katolické víry. Jen velkou účastí můžeme prokázati svou národní životnost. Tento katolický eucharistický Kongres představuje **mezinárodní olympiádu víry a jen ti, kteří se zúčastní, budou se podíleti na odměnách vítězů.** 50 národností bude zde zastoupeno a nedopust'me, aby Češi zase byli poslední. A hlavně my, čeští a moravští uprchlíci, kteří jsme sem přišli do Ameriky, abychom mohli svobodně projeviti a prožíti svůj národní život a své náboženské přesvědčení, musíme zachrániti tuto národní čest a životnost víry. Žádná výmluva není dostačující, jde-li o záchranu národní cti! Nemůžeme si dovoliti lhostejnost už z toho důvodu, že českoslovenští komunisté by se velmi radovali, kdyby hlavně česká účast na Kongresu ztroskotala.

Jest nejvyšší čas se organisovati a připraviti české výpravy do Philadelfie. Nelze už nic odkládati, poněvadž by bylo pozdě. Cestování autobusy jest velmi pohodlné zde v Americe a hromadné výpravy mají výhodu snadnějšího noclehu a ubytování. Zachovejte všechny pokyny, které vám dáváme skoro už rok, takže každý by už mohl býti dobře informován. Nutnost Čechů se zúčastnit je tím větší, že zde ve Philadelfii není českého katolického kostela, není zde žádný český spolek, a jen několik roztroušených Čechů. Když vy nepřijedete z Clevelandu, Chicaga, Baltimore, New Yorku, Washingtonu, D.C. a odjinud, bude zde prázdný kostel velký smutek. My Češi, však zde máme pochovaného v kryptě sv. Petra na 5. ulici hlahoslaveného Jana Neumanna z Prachatic, kterého svatá církev připravuje prohlásiti za svatého ke konci září tohoto roku. Jiné národnosti nám to závidí a my Češi a Moravané musíme ukázati, že si svých svatých vážíme a ctíme je. Naší velkou účastí musíme ukázati také, že hlahoslavený Jan Neumann je po matce Čechem a že my Češi ho ctíme tak, jak on se hlásil vždy k Čechům. Nedejme se zahanbiti německými občany z býv. pohraničí, kteří se snaží dokazovat i proti svědectví samotného blahoslaveného — že byl jen "čistokrevným" Němcem.

Hlavní dny, kdy Češi by měli býti ve Philadelfii jsou: sedmý a osmý srpen — t.j. v sobotu a v neděli 1976. Připravili jsme pro vás dobrý program.

Náboženský program: Česká pontifikální mše svatá bude v 10:30 dopoledne v kostele sv. Petra na 5. ulici a Girard ave. Mši bude concelebrovat český biskup Mořkovský z Texasu za assistence arcibiskupa z Indianapolis, biskupa a papežských prelátů, monsignorů a kněží v počtu 50. Po mši svaté bude veřejná česká pocta v dolním kostele sv. Petra Blahoslaveného Jana Neumanna a bude se brůti oficiální barevná fotka fotografický záběr.

Asi v jednu hodinu bude připraven pro každého dobrý oběd: pro kněze v jídelně školy sv. Petra a pro účastníky v Slovak Hall, vedle kostela sv. Petra. Oběd pro účastníky bude státi jen 2 dolary. Každý bude míti možnost si koupiti pití do sytosti, všechno bude k dostání: pivo, sodovky a podobně: i káva a koláčky.

Kulturní program: Budeme míti výstavu v pěti stáncích v Civic Center—Convention Hall, kde budeme míti: a) stánek s pražským Jezulátkem a národní kroje, b) stánek s obrazy českých světců, c) stánek o současné církvi v Československu s malebnými montážemi biskupů, d) stánek se svatováclavskou korunou a jinými národními věcmi. Pátý stánek bude pro Svatoprokopské opatství v Lisle. Výstava bude otevřena denně od 30. července do 7. srpna 1976.

Odpoledne v sobotu od 3.—5. srpna v Slovak Hall bude program národních tanců, provedených souborem z Chicaga. Večer pak se všichni zúčastníme Eucharistického procesí ve Veterans Stadium v 7. hodin večer.

V neděli, dne 8. srpna, bude odpoledne průvod národních skupin o 4. hod. a v 5. hod. bude tak zvaný **Statio mundi**, t.j. všechpředstavení, před papežskou mší svatou na stadiónu.

My Češi, se zúčastníme všech jiných společných podniků: tak v neděli, 1. srpna večer, budeme pochodovati v průvodě národních skupin. Česká skupina 20 lidí v národních krojích přijede z New Yorku, pod vedením dp. Alcise Vyorala. V úterý večer bude mše svatá za mír a svobodu a Češi budou zastoupeni vldp. Jaroslavem Popelkou z Los Angeles, který bude koncelebrantem, a několik pánů v národních krojích z New Yorku. V sobotu, 7. srpna, bude česká mše se všemi národními skupinami a v neděli 8. srpna zase na stadiónu s ostatními národními skupinami bude asi 50 českých krojovaných párů z Chicaga, Clevelandu a Washingtonu.

Budeme míti vytisknutou liturgickou knížečku, kterou každý dostane a také devocionální obrázek blahoslaveného Jana Neumanna, který také dostanete.

Přijeďte tedy všichni, jak můžete: autobusy, auty anebo vlaky. Každý Čech a Moravan je vítán zde. Všichni, kdož mají nějaké přátele v okolí Philadelfie, spojte se s nimi a snad můžete býti u svých přátel přes noc, a ti ostatní v hotelích, motelích a jinde. Přijeďte, protože musíme naplniti ten velký kostel sv. Petra, který pojme přes 2500 lidí; v hořejším kostele asi 1500 a v dolním kostele asi 1000 lidí. A přijeďte, pokud možno v národních krojích, poněvadž budete zachyceni televisí, rádiem a všechny noviny a cizinci si všimnou, jak dokazujeme svou přítomnosti — (či nezájmem) naši solidaritu s diskriminovanými věřícími bratry a sestrami v nesvobodné vlasti, kteří přijet nemohou.

Těm, kteří jsou lhostejní, bych chtěl připomenouti toto: Všichni čeští a moravští katolíci by zde byli, kdyby mohli. Oni by jistě manifestovali pro jejich víru a národní vědomí, pro které tolik doma trpí a jsou pronásledováni. Prostě, pro každého tento 41. mezinárodní Eucharistický Kongres, konaný ve dnech 1.—8. srpna 1976 ve Philadelfii je příležitostí, která nesmí býti ztracena. V době, kdy českoslovenští katolíci tolik trpí v Československu, není pro žádného krajana a uprchlíka výmluvy!

My vás budeme informovati o všem a burcovati vás z vaší netečnosti, pro kterou není doby a místa! Čekáme vás všechny osobně za každých okolností a okolností! Jestli pak i můžete, pak nám také pošlete nějaký peněžní dar pro naše placení výdajů a dluhů. Hlavně však, přijeďte a my se o vás zde postaráme, jak nejlépe budeme schopni. Přijeďte manifestovati pro svou víru a ukázati svou národní hrdost a uvědomění — prostě přijeďte zachránit naši národní čest!

1906 — 1976

—70—

UCTIVĚ UPŘÍMNÉ BLAHOPŘÁNÍ

JUDR. ALOISI ROZEHNALOVI,

býv. poslanci za Čs. stranu lidovou v r. 1946 ve volebním kraji Uherské Hradiště-Zlín, vzornému katolickému křesťanu slovem i skutkem, neohroženému zastánci svobody a spravedlnosti a vzácnému příteli našich rodičů,

posílají touto cestou u příležitosti jeho nedávných narozenin a blízkých jmenin

v srdečné vděčnosti

rodiny

MINAŘÍKOVA a SVĚTINSKÝCH

Ferdáček a Julča Küsslovi v době, kdy působili pravidelně s Karlem Vrzalem na českém radiovém programu v Chicagu

VDĚČNÉ BLAHOPŘÁNÍ

—1926— 50 —1976—

12. června

Tuto sobotu, dne 12. června L. P. 1976, se v plném zdraví, v rodinné pohodě, při stálé práci a životní spokojenosti dožívají zlatého manželského jubilea naši drazí rodiče

FERDINAND a JULIE KÜSSEL

2332, S. Cuyler Ave., Berwyn, Ill.

Při tak požehnané příležitosti Vám, drazí naši rodičové, chceme i touto cestou v českých novinách vřele a upřímně poděkovat za život, který jste nám dali; za víru v Boha, kterou jste nám od mládí svým příkladem vštěpovali; za krásné dětství, které jsme společně ve Vašem středu pod rodnou střechou radostně prožívali. Za všechny dary zdraví a zděděných talentů, které nám pomohly se v životě dobře uplatnit; za všechny Vaše oběti, které jste pro nás přinášeli, a hlavně za Vaši lásku, v jejímž rodinném teple se nám tak dobře žilo, a kterou nám a našim rodinám dodnes prokazujete.

K těmto upřímným díkům ve Vaší rodné české řeči, připojujeme i vroucí prosbu Pánu Bohu, aby Vás nám ještě po dlouhá léta ve zdraví zachoval; abyste se mohli zaslouženě dožít i trochu radosti na svých vnoučatech — našich dětech, pro něž zůstanete během celého jejich života vždycky tím dobráckým všeumělem "TAŤ" a vždy starostlivou, stále usměvavou "BÁBÍ". Za to všechno, naši drazí dědo s babičkou: Pán Bůh zaplať.

Vaši vděční tři synové:

VILOUŠ s choťí Mitzi; RÍŠA s choťí SHARON; TONÍK s choťí RUTH

s Vašimi vnoučaty:

WILLIAM, COLLETTE, RICHIE, FREDDIE a JULINKA

P. ALBERTI:

DON BOSKO

JEHO DOBA A DÍLO

(Pokračování z min. čísla.)

Často si pan Cumino natočil do láhve vína, ale nalévaje do sklenic, naléval vodu. Jindy místo vody, kterou načerpal právě ze studny, donesl studentům dobrého vína. Při nějaké slavnosti nesli studentům na stůl mísu sladkostí, ale na stole se objevila mísa se skývami obyčejného chleba. Pan Cumino dával peníze do kapsy a vyndával kousky popsaného papíru; dával si na hlavu klobouk a vyšel ven v ženském čepci; nasypal do mišku ořechy a vysypával písek. Jak dlouho se nahledal pan Cumino někdy hrejlí, napřevracel se kapes, a posléze je našel tam, kde je stokrát hledal. Pan Cumino byl muž opatrný, nejopatrněji schovával peněženku, ale žasl, když jeho peněženka kolikrát ležela ledabyle pohozená, kam by ji nikdy nebyl položil. Jindy měl něco právě před očima, "vždyť jsem to měl právě v ruce," křičel, ale na Boskův pohled věc zmizela. Jednou se pan Cumino vsadil s Boskem, že nenajde klíče, kamsi schovaného. Při obědě nabírali si polévku a pozorovali, že v míse něco překáží. Byl tam klíč. Bosko jej našel.

Pověst o kejklířských kouscích Boskových šla od úst k ústům. Někteří tvrdili, že student Bosko je opravdovým kouzelníkem. Takové řeči se dostaly i k dómskému arciknězi Burziovi, vzácnému a váženému knězi, který byl zároveň i dozorcem nad turinskými školami. Ten si Boska obeslal. Několik minut před Boskem byl u arciknéze nějaký žebrák a dostal almužnu. Potom vzal arciknéz breviář a modlil se. Přivítal Boska přívětivě, poručil mu, aby chvilku počkal, než se pomodlí a uvedl jej do své pracovny. Napřed jej zkoušel z katechismu. Bosko odpovídal skvostně, ač se kousal do rtů, aby se nerozesmál; tušil, proč jej arciknéz předvolal. Potom se ho arciknéz dotazoval, jak tráví svůj den mimo školu. Odpověď Boskova arciknéze potěšila; líbila se mu studentova upřímnost. Najednou pan arciknéz trochu zvážněl a pravil: "Můj drahý, jsem s tvým studiem i s chováním spokojen, ale po městě se o tobě vypravují roztodivné věci. Znáš prý myšlenky jiných, uhodneš, kolik peněz má kdo v kapse, přesvědčíš lidi, že černé je bílé a bílé vidí jako černé, vidíš do dálky a podobné. Někteří tě podezřívají z kouzelnictví a ze styku se satanem. Pověz mi tedy, kdo tě naučil těm věcem, kde jsi k nim přišel. Pověz mi vše upřímně, věz, že ti chci jen dobře posloužit."

"Pane arciknězi," odpověděl Bosko, "popřejte mi pět minut na odpověď a povězte mi, prosím, kolik je opravdu hodin." — Arciknéz sáhl po hodinkách, ale hodinek nikde. — "Když tedy nemáte hodinek, prosím o pět soldů." Arciknéz sáhl do kapsy, do druhé, ale peněženky nikde. — "Lumpe," rozčilil se arciknéz, "buď jsi sluhou ďáblovým, nebo ďábel slouží tobě. Sebrals mi peněženku i hodinky. Mám se co držet, abych ti nenařezal." Bosko se však na arciknéze klidně usmíval. Ten se za okamžik uklidnil a pravil: "Projednáme věci pokojně. Vylož mi svá tajemství. Jak zmizely hodinky a peněženka z mých kapes, že jsem nic nepozoroval? A kde jsou ty věci?"

"Pane arciknězi," odpověděl uctivě Bosko, "všecky ty věci se provádějí hbitostí rukou, duchapřítomností, anebo se musí všechno napřed připravit."

"Vylož mi, jak zmizely mé hodinky a peněženka?"

"Snadno a rychle, pane arciknězi. Když jsem vešel do vašeho domu, byl u vás nějaký chudý žebrák a dával jste mu almužnu. Peněženku jste nechal ležet zde na klekátku. Odcházeje se mnou do druhé světnice, položil jste hodinky na tento stolek. Vzal jsem obojí a schoval pod stínítko. Račte se podívat." A Bosko nadzvedl na stolku stínítko, pod nímž vedle sebe ležely hodinky i peněženka. Pan arciknéz se srdečně zasmál a poručil Boskovi, aby mu předvedl ještě několik kousků. Přesvědčiv se, že Bosko nemá styky se zlým duchem, obdaroval jej a propustil se slovy: "Běž a řekni svým kamarádům, že ignorantia est magistra admirationis, nevědomost jest učitelkou užaslosti."

Při veškeré své veselosti byl Bosko studentem velmi zbožným. Jeho kousky byly jen nástrojem jeho apoštolátu. O zbožnosti svědčí jeho slova: "Mým největším štěstím bylo, že jsem v Chieri nabyl stálého zpovědníka v osobě profesora Malorie. Přijal mě vždy přívětivě, kdykoli jsem k němu přišel. Povzbuzoval mě k častější zpovědi a k sv. přijímání. V těch dobách se vyskytl zřídka kněz, který by povzbuzoval k častějšímu přijímání sv. svátosti. Nevzpomínám si, že by nám byl některý z našich profesorů někdy radil častější sv. přijímání. Kdo chodil k sv. svátostem víckrát než jednou za měsíc, platil za jakéhosi velectnostného člověka. Mnozí zpovědníci častější svaté přijímání ani nedovolovali. Vděčím svému zpovědníku, že jsem se nedal od spolužáků svésti k všelijakým zlořádům, kterých nezkušení mladíci na studiích se dopouštějí a potom jich bolestně litují."

Do gymnasia chodilo i několik židovských synků. Byli hoši přísně věřící a židovské svědomí jim vyčítalo, když měli psáti úkol večer z pátku na sobotu. Bosko je měl rád a v sobotu ráno jim úlohu do sešitu napsal. Židovský spolužák Jonáš chodíval často do kavárny Piantovy, kde Bosko posluhoval. Bavívali se spolu, zpívali a hrávali na klavír. Klysi přišel Jonáš všecek zarmoucen a svěřil Boskovi svou žalost.

"Škoda, Jonášku," povzdechl před zarmouceným židem Bosko, "škoda, že nejsi křesťanem, zavedl bych tě ke zpovědi, uklidnil by ses a potěšil." Tak začaly mezi nimi rozmluvy o víře, potom naučil Bosko Jonáše se modlit Otčenáš a Zdrávas, přešli na katechismus a Jonáš se připravoval ke křtu. Chudák zažil velmi mnoho soužení. Matka, rabín a jiní židé, dověděvše se o úmyslu Jonášově, přímo šíleli zlostí, ale nepořídili nic. Jonáš neodolal milosti Boží a Bosko se dočkal radosti, že viděl Jonáše pokřtěného.

Velmi úspěšný vliv na duši Boskovu mělo jeho důvěrné přátelství se studentem Comollem. Seznámili se spolu v páté třídě. Už na bytě slyšel Bosko po prázdninách vyprávět, že v Chieri u jistého Marchisia bydlí student, žijící v pověsti svatosti. Bosko se usmál. Zdálo se mu neuvěřitelným, aby nějaký světec chodil ulicemi chierskými, k tomu světec ještě tak mladý. — "Dej si říci," tvrdili jiní, "ten synek je svatý, má se i na koho dáti, je synovcem faráře cinzanského, který je ctěn a vážen na patnáct mil po všem okolí." — Boskova zvědavost, poznat svatého studenta a jeho dokonalost, se brzo ukojila. Vypravuje o svém seznámení s ním takto: "Podle dávného zvyku studenti, než vkročí profesor do třídy, dováději, hrají si, skáčou až krkolomně a tropí někdy i darebáctva. Ponoukali k svým lotrovinám i skromného Aloise Comolla. Vymlouval se jim vždy, říkaje, že je nemotorný a nešikovný. Jednou dotíral na něho kterýsi spolužák slovy i štulci, aby s nimi skákal přes lavice ve třídě. Ne, kamaráde, nebudu skákat, neumím to a kazil bych jen hru. Dotěrný spolužák se dopálil a vyťal Comollovi políček. Zhrozil jsem se té surovosti a čekal jsem, že se Comollo dopálí také a políček oplatí. Comollo však zbledl, potom zčervenal a klidně pravil surovému spolužáku: "Jsi už spokojen, běž a dej mi pokoj, já jsem spokojen." Hrdinná trpělivost Comollova působila na Boska jako zjevení.

Jindy se chystali někteří rváči zase bít Comolla a Tonika Cendelu, žáka rovněž tichého a skromného. Zastával jsem se bitých, ale rváči na mne nedali. "Běda vám," rozkřikl jsem se, "běda každému, kdo těmto dvěma ublíží." Hlouček největších a nejdrzejších studentů se postavil hrozivě proti mně na obranu, jiný vlepil Comollovi dvě facky. V tom okamžiku jsem se zapomněl, nezval se ve mně rozum, nýbrž probudila se všecka surová síla, nechytil jsem do rukou židle nebo hůlky, nýbrž popadl jsem za ramena spolužáka a mlátil jsem jím jako toporem do rváčů. Čtyři se hned váleli na zemi, ostatní utíkali a křičeli o slitování. V té chvíli vkročil profesor do třídy a spatřiv, jak mávám svým spolužákem ve vzduchu a okolo mne padá všechno na hromadu, rozkřikl se a fackoval kdekoho napravo i nalevo. Přišla už řada i na mne, ale když se dověděl příčinu všeho, zasmál se a poručil mi, abych svůj kousek opakoval a svou sílu mu ukázal. Smál se profesor, smáli se všichni, divice se mé síle a nebyl jsem trestán za nic.

Když se potom Comollo sešel s Boskem, řekl mu: "Příteli, žasnu nad tvou silou, ale věř mi, Pán Bůh ti ji nedal, abys sloukl spolužáky. Pán Bůh chce, abychom se vespolek milovali, si odpouštěli a dobře činili těm, kteří nám ubližují." — Od té doby se Bosko a Comollo stali nerozlučnými přáteli. Spojovala je zbožnost, láska k studiu, oddanost k Panně Marii, horlivost pro blaho jejich druhů, duch obětavosti, ano i rozdílná povaha. Postavou a povahou se od sebe velmi lišili. Comollo byl klidný, soustředěný, miloval samotu, byl útlý a velmi nesmělý. Bosko byl samý pohyb a život; neobyčejná síla jej nutkala k činům, byl sanguinik, Comollo flegma. Povahy obou přátel se však doplňovaly a přátelství neslo hojné ovoce. Kdo z nich získal víc? Bosko tvrdí, že on sám, a věříme mu. Vliv Comollův na duši Boskovu byl veliký. Něžnost a jemnost přítelova zjemňovala pručkou a takřka násilnou povahu Boskovu; Bosko se stával klidnějším, tišším a naučil se lépe ovládat. Comollo uchvacoval Boska svou uctivou zbožností v kostele a při výkladu katechismu chlapcům "Veselé společnosti", svým příkladem přeléval vlastní ctnosti do srdce Boskova a tak byl po moudré matce, po vzácném knězi Donu Calossovi třetím, kdož útvářeli svatou duši Boskovu. Matka, stařičký pensionovaný kaplan a mladistvý přítel vykonali pro duchovní vývoj duše Boskovy nejvíce.

Gymnasijní studia se chýlila ke konci a Bosko uvažoval o svém povolání. Knězem chtěl býti rozhodně, ale odkud vziti peníze, aby mohl do semináře? Tam si nebude moci vydělávat, stanovy a řídké volné chvíle by to nedovolily. Maminka a dobrodinci, kteří mu pomáhali na studiích gymnasijních, sotva by stačili, aby vydrželi seminaristu. Kromě toho jej skličovaly i jiné myšlenky; cítil v sobě plno sebelásky a obával se, aby úspěšná práce v duchovní správě se mu nestala nebezpečným úskalím. Být kaplanem, farářem mezi lidem tak zbožným a věřícím, který si kněze tak neobyčejně váží — neučinilo by jej to snad pyšným? Třásl se před tou myšlenkou. Nejlépe by asi bylo, kdyby se stal řeholníkem. Nemusil by se již starat, jak zaplatí další studia, a nebylo by ani tolik obav o duši a o její spásu.

Pokračování

Itálie

(Pokračování ze str. 1.)

šují, že jen sympatizují se stranami, které je kandidují, ale že nejsou jejími členy. Že jsou nezávislé a že tuto nezávislost si chtějí podržet i poté, když budou zvoleny do parlamentu. Piero Pratezi, bývalý ředitel katolického deníku Avenire d'Italia a později též oficiálního listu křesťanské demokracie Il Popolo říká, že se presentuje na kandidátní listině komunistické strany jako nezávislý, což také znamená, že nesdílí ideologii této strany. Je však v souhlase s její politickou strategií a je pro historickou dohodu mezi komunisty a katolíky. Kandidatura některých známých katolických osobností na listině komunistické strany vyvolala velmi ostrou a odsuzující reakci ve Vatikáně a u italského episkopátu. Papež Pavel VI., při obvyklé středeční audienci označil postup těchto katolíku jako zradu na církvi. Na konferenci italských biskupů prohlásil předseda kardinál Poma, že všichni ti katolíci, kteří se nechají kandidovat na listině komunistické strany a také ti, kteří volí komunistickou a marxistickou stranu, se staví mimo církev.

Hlavním tématem, o kterém se nyní píše a hovoří je otázka, zda po volbách se komunisté dostanou do vlády či ne. Oni sami sázejí všechno na to, aby se do vlády dostali. Ústřední výbor komunistické strany vyhlásil, že jedinou záchranou Itálie po volbách bude ustavení vlády národní solidarity, v níž by s vyloučením Misinů byly všechny demokratické strany. Křesťanští demokraté ovšem kategoricky odmítají být ve vládě s komunisty, poněvadž nevěří, že by tito změnili své mezinárodní styky s komunistickou stranou Sovětského svazu a stranami východního bloku a že by trvale respektovali demokratickou hru politických sil.

Zatím až na některé výstřelky ze strany ultralevicových a nebo ultrapravicových skupin, probíhá volební boj klidně a demokraticky. V podstatě jde o volební soutěž tří politických seskupení: komunistů a socialistů, křesťanských demokratů a skupiny tak zvaných laických stran, to jest sociálních demokratů, republikánů a liberálů. Misini, neboli neofašistická pravice, jsou negativní element, s nímž celkem v budoucím politickém uspořádání země nikdo nepočítá. Také nikdo nevěří, že by překročili svých osm procent, které získali v posledních volbách. Právě ta okolnost, že stěžejním tématem volebního boje je otázka, zda budoucí vláda Itálie bude s komunisty anebo bez komunistů, zájem o volby je velký. Je možno bez nadsázky říci, že v těchto volbách jde o zachování demokratických svobod, politické, hospodářské, kulturní a náboženské. A to nejenom v Itálii!

(Řím, květen 1976)

VOICE OF THE NATION

Joseph Cada

CZECH-AMERICAN CATHOLICS

Part II

THE SONS BUILD ON THE FOUNDATIONS OF THE FATHERS

Czech-American Catholics after 1890

(Continued from last issue)

Those who now control the destinies of the Order, originally founded to retrieve what the Czech people had lost spiritually upon their arrival to America, no longer need to be especially concerned with the missionary zeal of their forerunners. The Faith of those who claim Czech antecedents is today secured by the flood of Catholicity sweeping America. Yet a problem must be settled; namely, to what degree can the values, ideals, and traditions of the forbears be transmitted and maintained as an effective contribution of the Czech people to the cultural enrichment of the United States?

Since the values and ideals of a given group can live on in different guises and situations, then the path which the Procopian monastery has recently struck in two directions is a proper and necessary one. Mindful of the fact that the Czech nation has been a leader among the Slavic peoples and that because of its former impact the missionary zeal and ideal is still latent in the confines of the cloister, the Saint Procopius monks have since 1957 correctly assumed to promote the Uniate movement. They feel that this is their task for several reasons. First, it correlates with the efforts of the Second Vatican Council. Second, the Benedictine Fathers at Lisle possess a Slavic-American tradition, which through the years was an inspiration and guide to such of their racial brethren as the Slovaks, Croats, and Ruthenians. Third, the Procopian House has the men, the experience, and the facilities to carry on the uniate work competently and fruitfully.

The other path which the Benedictine Fathers have taken extends into the direction of history, sociology, economics, and linguistics of the Slavic groups migrating into the United States during the past century and a half. In this respect the educational effort of the Benedictine community is unique, for while a number of American institutions of higher learning are pursuing research and publishing in the field of Slav studies, none, so far, has ventured into the neglected field of the Slav in America. Needless to say, there already exists an abundance of materials in the college library dealing with American Slavistics, and more is being continually acquired.

Such, then, is the legacy which the Bohemian Benedictine Order has brought to the American cultural world. The school which began in a two room building has grown into an institution whose physical facilities are multiplying, whose reputation, particularly in the field of the sciences has grown nation-wide, and whose service to the community of Cook and DuPage counties of Illinois has grown quite noteworthy.

An inventory of the many contributions which the Czechs had made to American life over the period of 125 years would reveal that the gift of the Czech Benedictine community promises to be the most durable one. While it is true that the nature of the work performed at Lisle has largely fallen into the pattern of things American, it is, nonetheless, colored and affected by the spirit and guidance of those who stood at the cradle of the Order.

The "die-hards" among the remaining Czechs may bewail the loss of national or ethnic character in all of the things they once established. Their cry, however, has no reason, for the original spirit which had prompted the founding of Bohemian parishes, educational institutions, fraternal organizations and clubs and societies is the permanent nucleus, the core of the cause for which they once had served. As such it is respected and honored by all thinking men.

THE TRANSMISSION OF CULTURAL HERITAGE

The changes which had transpired in the nature and direction of the cultural activity in Saint Procopius College at Lisle have also been characteristic of new departures in Czech-American parishes all over the country.

When the Czechs founded their parishes, they hoped that these would continue both the Faith which the Czech had acquired in Bohemia and the language, social uses, customs, and traditions with which he entered the new world.

Such, indeed, was the nature and purpose of Czech-American parish life for as many as sixty years. The same factors, however, which altered the ethnic character of every national group in the States influenced the existence of the Bohemian national parish. The latter became externally Americanized, principally in the language of its services.

Yet something of the original remained with each Catholic group. Values and traditions have a way of lingering under many different guises. Americanization has grown, in fact, into a surface rather than inherent quality. A sober view of the situation shows that the United States possesses unity in economic and political matters but that it still has not become a distinct cultural polity. To demonstrate the truth of this statement one needs to remember that it is not disloyalty to America to resent a remark deprecating the nation where one's forebearers originated. Conversely it is justifiable for one to experience a sense of pride in flattering remarks concerning the country from which once the ancestors, however remotely, stemmed. Reference to the ethnic nest, where one acquired cultural fledgling feathers still properly evokes a sentimental memory and makes for misty eyes. America's light of glory, let it be recalled, is the product of a spectrum of many national colors which not even an occasional false sense of embarrassment concerning ethnic antecedents can blur or dim.

The immigrant of any national group naturally felt more keenly about old world values than his progeny of later generations can be expected to feel. He treasured his inherited culture. It gave him a sense of self-possession and belonging. Its values, ideals, and traditions regulated his life. Their propagation and transmission occupied his leisure time in his parish, fraternal, and social work or contacts. In holding on to old ways, he, finally, found a door to escape the only too insistent and often trying difficulties of his new way of life.

Among the several cultural facets which the Czech newcomer propagated was the drama. The stage was an important factor in the existence of every Czech. It was more than a means of entertainment. The theatre in Bohemia once played an important revivalistic role in the midst of a people who by 1700 had lost the command of the more literary qualities of their tongue. The Czech in Europe, therefore, approached the theatre in much the same way as the ancient Greek. He wanted to be taught and inspired by it. Drama, in brief, was an integral part of the cultural way of life for the Czech living in even the most remote of Bohemia's villages.

Dramatic groups became the earliest educational societies in the Czech-American parish. The pastors and old time school teachers functioned as coaches and directors in the production of several plays each winter season. For the youth the play was a language teacher. For his parents it provided the poise and self-possession necessary in an environment where an inferiority complex could only too easily be acquired.

The plays were patronized by appreciative audiences. So eagerly were they awaited each season that even a colorless or clumsy performance by one or another actor could not extinguish the desire for theatre going. The plays were usually given in the parish social center or in a local hall, whose stage might be only an elevated platform. Apart from being financially self-sustaining the dramatic circles were a source of revenue for the parish and secured contributions, as the players of Saint John parish in 1876 advertised, for those "who were aged, widows, orphans, and destitute."

Close upon the heels of the dramatic groups as cultural agents were the parish choirs and reading circles. It was a custom in Bohemia for the faithful to accompany divine services by singing. The Czechs literally possessed hundreds of hymns and church chants, some of which turned out to be the musical heritage of Bohemia and served as thematic material for such music masters as Antonín Dvořák and Bedřich Smetana. Music was the heart and soul of every Czech and by that token enabled him to invent idioms in it which were identified only with him and his nation.

Congregational singing was popular in the early founded or pioneer churches. Later formal choirs were given the task of accompanying the High Mass and other solemn religious services. Some records show that Masses were sung to the accompaniment of instrumental music. These sources point out to Chicago's Saint Procopius, Vitus, and Our Lady of Lourdes and to the churches in Saint Paul, New Prague, Minnesota, Spillville, Iowa, where, incidentally, the great Antonín Dvořák played the organ during the summer vacation of 1892, and to Saint Louis and New York.

(Continued in next issue)

CZECHOSLOVAK DIVISION CHICAGO BICENTENNIAL PARADE

"A Salute to the American Flag"
Saturday, June 12, 1976

Parade steps off promptly at 11:00 A.M. from State Street and Wacker Drive and will proceed South on State Street to the Eisenhower Expressway.

ASSEMBLY POINT FOR THE CZECHOSLOVAK DIVISION of the Parade will be on the SOUTH side of WEST HUBBARD STREET (two blocks NORTH of the Chicago River), beginning at the corner of NORTH DEARBORN Street (facing EAST) and forming WESTWARD CLARK Street.

PROMPTLY AT 10:30 A.M.

As all ethnic groups have been assigned positions in alphabetical order, the CZECHOSLOVAK DIVISION is close to the front of the Parade. It is important, therefore, that all members of our groups report by 10:30 A.M., so that our Parade Division may be properly organized and prepared to step off when called on to do so.

The Leader of each participating group is requested, as the group members arrive at the Assembly point, to start lining them up four abreast and to maintain this formation until the group is moved to its proper position in the parade. Each Group Leader will be given a chart of the parade line-up at the time of assembly which will be prepared when it is ascertained how many various groups will participate.

The co-operation of each Group Leader and all participating members of each group in a proper and orderly formation will be greatly appreciated. It will be understood, hopefully that it is easier for a Group Leader to arrange the formation of his group and then move it to its assigned position than it is for one Parade Marshall to attempt to line up the entire parade of a number of participating groups.

No organizations flags or banners will be permitted in the Parade. Each participating member is requested, however, to carry a small American flag in the parade.

CZECHOSLOVAK
DIVISION MARSHALL

AMERICAN REVOLUTION BICENTENNIAL 1776-1976

Dr. Francis Hradil, J.U.D.

The Blessed JOHN NEPOMUK NEUMANN

(1811—1860)

The Fourth Bishop of Philadelphia, John Nepomuk Neumann (1852—1860) will be glorified this August 7th, 1976, in the World Eucharistic Congress in Philadelphia.

Why and by whom? His missionary hard life, his holy priesthood since 1834 until his death on January 5, 1860, cannot be erased in the Catholic history of the United States of America; it shall be permanent in this country and in the Roman Catholic Church.

□

THE GRASSROOTS OF HIS RELIGIOUS LIFE

He was born in the southwest Bohemia, in the present Czechoslovakia, in the town of Prachatice on March 28, 1811.

His parents: the Czech mother Agnes, born as the Czech girl Agnes Lebis. The Bavarian (German) father, Philip Neumann settled in Prachatice, was married twice, always the Czech girls: his first wife, Antonia Strakotinska, died very soon after the birth of her dead daughter. The second wife, Agnes Lepši (Lebis) being married to Philip Neumann in July 17, 1805, enlivened their always religiously happy marriage by the birth of six children: Catherine, Vercnica (married to Czech Jan Kandel), John (the late bishop), Joanna, Louisa, Vaclav (Wenceslaus), who became a Redemptorist Brother in the U.S.A.

His sister Catherine, married to the German-Bohemian Mathias Berger; their son Louis became after his immigration to this country a Redemptorist priest. He wrote the biography of his uncle, Bishop John Nepomuk Neumann in German and in English.

His Bohemian nationality: The special kind.

Bohemia — the chief part of the present Czechoslovakia, entered into the early medieval history in the seventh century, as the clan of Kelts and Quads turned into the West, to the present Ireland. The occupants were the Czechs — called Bohemins; since the twelfth century the Germans, mostly from Bavaria and Saxonia, immigrated into the mountain parts of Bohemia; they mixed with the Czech people, accepting the style of their life, saving their German language. There was not any national chauvinism the warlike patriots till the seventeenth century. Since the end of the Thirty Years War (1618—1648) the West-fall's Peace, especially under the Habsburg Emperor Joseph, the II. (1770—1780). The Austrian-Hungarian government pressed the German and the Magyrian language into schools and offices. But the German people in Bohemia called themselves the Bohemians, distinguishing themselves from Germans in Austria or in Germany. Thus, Bishop John Nepomuk did not feel himself as the "clen-racist German", but as the Bohemian with his national inheritance of the German and Czech origin. His mother Agnes engraved into his heart the love of his native Bohemians — the Czech and the German pepole. His father Philip was a very tolerant Bohemian German, being respected by all Bohemians in Prachatice.

□

THE BOYHOOD OF JOHN

All parts of the present Czechoslovakia were: Bohemia, Moravia, Silesia, Slovakia, the subcarpathian Ruthnia, became the Christian Catholic country since the eighth century. The legend said that Saint Patrick came from the East through Pannonia, the region along the rivers: Danube, Moravia, Elbe, Odra, Visla, to christianize the Quads, Celtics and Gaelics., the descendents of the Irish people in Ireland. The real era of Christianity began for the Slavs from the regions around the Black Sea; the present Rumania, Magyarian (Hungary), Jugoslavia, Ukrain, Czechoslovakia, in the ninth centuries by the Eastern (Byzance) and also by the Roman Catholic authority through the missionaries of the monks Konstantin and Methodius, cca 863 of the Byzance Empire, but with the consent of Roman Pope Hadrianus III. to the great Moravia Empire of the Duke Rostislaus. The brothers Constantin and Methodius taught the Slavs Christianity in the domestic Slavic language, kyrillica; they acknowledged the religious authority of the Roman Pope Hadrian III.

After the fall of the Great Moravian Empire, at the end of the ninth century, the Bohemian Czech dukes spread Christianity also into Poland, Prussia and into the Baltic States of Lithuania, and to White Russia (Bielo Russia. The Magyars — Hungarians — accepted Christianity from the Great Moravian Slavic Catholic missionaries. (the Magyars from Duke St. Stephan).

Christianity brought to the minds of the Slavs faith; of its expression in the pious duke St. Vaclav - Wenceslaus heroism, second and third decades of the tenth century, St. Procopius whose sanctity was extended by other Saints: St. Ludmila, the Blessed Agnes of Bohemia, Zdislava, St. Ivan-the-Hermit by the Catholic statehood of the King of Bohemia, Charles IV., by the Catholic martyrs: St. John (Jan) Nepomuk, the Blessed John Sarkander, St. Clemence Dvorak (Heffbauer), St. Josafat (in Slovakia). The architecture of the Catholic churches; the weighty and lasting castles, palaces, the libraries, the first central European university in Prague (1348), the educational system, literature, the social, economic institutions are the monuments of the beginning of Christianity since the ninth century until today. But the deep faith in God's Trinity, the veneration of the Virgin Mary, St. Joseph, St. Anna, to all Apostoles, martyrs for the Christian faith: Peter and Paul, Stephan, of the ecclesiastic teachers and confessors, with devotion to St. Anthony, St. Francis, Aloysius, Alphonsus, to the French, Irish, British, German and Slavs' saints are the practical measure of Catholic religious life of all the inhabitants of the present Czechoslovakia.

Into such a religious Catholic pioneer, John Nepomuk Neumann, was born on March 25th, the Holyday of the Annunciation of the Virgin Mary, in 1811, in the southern town of Bohemia in Prachatice, was raised by his pious Czech mother Agnes and by his father Philip of the German origin; he learned perfectly German and Czech; he always loved the Bohemians; he studied his theology in Bohemia: Budejovice (Budweis) and in Prague; he grew up in the right Christian-Bohemian surrounding, being conscious that his patron is the Czech martyr St. John Nepomuk, his Redemptorist cofounder with St. Alphonsus the Moravian, St. Clement Dvorak-Hofbauer, and tried to extend Catholic Christianity to all nations including the United States.

□

THE HERO OF GOD: JOHN NEPOMUK NEUMANN

"Go into all the world and teach all the nations"; that was always the central purpose of the missionary life of John Nepomuk Neumann. He always of outstanding moral excellence to live near God, to act as God assigned him to act through his missionary work in saving human souls for the everlasting life. The early Czech missionaries Sts. Cyril and Methodius, St. Vojtech (Albert) in the ninth and tenth centuries among the Slavs anchored his apostolic mind from his boyhood. He yearned for nothing but to go to America with his esthetic positive service to restore the ambigous faith in God of the European immigrants in the U.S.A. through their spiritual recreation to Christian unity, their morals to establish a solid social justice in the American communities.

His mother refined the adolescent John Nepomuk's belief in God with the poetic Czech of her and his prayers in their devotion to the Mother of Christ. The Bohemians are always in a synthetic pilgrimage to the Virgin Mary's sacred places as their act of religious devotion. John Nepomuk Neumann said rightly in his Diary: "My Czech (Bohemian) mother had the power of her intercession with God through Mary to Jesus Christ. Thus she educated me with my brother Vaclav (Wenceslaus) and with my four sisters." (His French written "Mon Journal").

He entered into his theologic study in the seminaries in Budejovice (Budweis), in Praha (Prague) with his alert efforc to prepare himself in the Divine study, together with learning French, Latin and English, in addition to his German and Czech languages among all the immigrants in the U.S., namely the German newcomers. To bring the Gospel of God to the people in their native language was an earnest teaching of all apostles, namely of St. Paul and also other Slavic apostles, Cyril and Methodius, the Czech missioner St. Vojtech (Albert).

His spiritual personal education and his pastoral concern as a future priest in America submitted himself to the Will of God.

□

HIS FAREWELL TO EUROPE

The ultimate destination of John Nepomuk Neumann went through the frequent examination of the strength of his will, his spiritual look into human weakness, his prayer to God to make him a vigirous missionary among the German immigrants to the U.S.A. "As soon as possible was his courageous decision to leave his native Bohemia, his parents, brother and sisters and go to America. He did not wait to accept his priesthood in Bohemia, that was delayed into a long time. But he had to go alone from the Bohemian native church in Prachatice, with no friend who revoked their former plan for the missionary in America (Czech theology students, Karel Krbecek — his later biographer), other Bohemians Adalbert Schmidt, Jan Savel, Leonard Zdiarsky, Rudolf Smetana, but all became favous priests (the later as secretary of the Cardinals' College in Rome).

For us Americans, being born in Czechoslovakia is much an immigration to the foreign world as a sudden interruption of the cultural heritage of all national matters like the Cathedral of St. Vitus, the governmental section of the castel HRADCANY with its art galleries, with over 100 sacred pilgrimage places, with the fabled rivers' streams, with the magnificent mountains, with the united families . . .

Certainly, John Nepomuk Neumann was fully aware of such sentiments as we were. Although his native Bohemia was never forgatten by him his "festina lente" (take it easy) to exercise the spiritual introspection of the missionary in the U.S.A. became his secret life's driving force. In accord-

(Turn to page 16)

Domácí český chléb, Moravské koláče, rohlíky, housky, dorty, tvarohový a makový závin, jablečný štrúdl a čajové pečivo.

MINARIK'S BAKERY

Finest Czech Pastries and Cookies
We Specialize in Party and Wedding Cakes

5832 West Cermak Road, Cicero, Illinois 60650
OLympic 2-2854

Možno objednat telefonem; laskavá a rychlá obsluha česky i anglicky.

★

Our 94th Year

A FRIENDLY SAVINGS INSTITUTION SERVING A GREAT COMMUNITY

Saving Is Convenient Here!

Every feature of our association is designed with safety, increased earnings and convenience for you in mind. For your convenience: a Save-by-Mail plan, easy-to-serve-you office facilities, fast service, free parking. Come in.

Member of Federal Home Loan Bank System

INSURED SAVINGS UP TO $40,000.00

by Federal Savings and Loan Insurance Corporation

SATISFYING FRIENDLY SERVICE

SECOND FEDERAL SAVINGS

Corner 26th and Pulaski
CHICAGO, ILLINOIS 60623
277-8500

(Continued from Page 15)

ance with the will of God, such was his zeal aflame for the salvation of the neglected German immigrants, his invincible patience with his hardness before his coming to the U.S.A. on April 20, 1836 (the start of his voyage) did not distract him in his relativity between two points — to stay in America and to challenge the hard life here with his missionary priesthood. He brushed from himself the material and financial burdens — those were many — agonizing clash of Egos-selfishness with a preferential priesthood to save the immigrants' soul for the everlasting happiness after death.

□

THE CHRISTIAN COURAGE OF JOHN NEPOMUK NEUMANN

Since being a Christian was a personal committment of John Nepomuk Neumann, Jesus, the Son of God, really died but resurrected on the third day, is always alive: He promised that the Holy Spirit's grace enlightens the Church to imbue her ministers with faith in the Holy Trinity of One God and to lead the Christians to keep the Cross of Jesus, Master, to reach all nations in the Christian community as the life of charity in the inspired love of God of all neighbors.

The positive christianity: teaching the people, serving them, sacrificing such the priests' actions as the charismatic gifts of the infant Catholic Church in the U.S.A. poured through the brave mind of the young Bohemian theologian into his own missionary action in America. A possible martyrdom for him was his heartfelt desire, his pledge to God to the Catholic Church, to the American people of all national origins — such was his work dictated to him by the missionary work of all apostles, of St. Stephen, the first Church martyr, with the Bohemian-Czech astouding martyrs St. Vojtech (Albert), Duke St. Wenceslaus, John Nepomuk, John Sarkander. The selfdiscipline of Neumann relieved with him the life experiences of all Christian heroes. He had chosen a vessel from Europe to New York and carried the salvation to all immigrants. He suffered from bad weather, hunger, but he desired to accept the sacrament of his priesthood in New York, which granted him an unspeakable vision of God's great plan to restore all things in Christ.

□

(To be concluded in next issue)

Cardinal has message for Catholics of '2076'

LOS ANGELES (NC) — Cardinal Timothy Manning of Los Angeles spoke to the Catholics of 2076 in a homily May 1 at the centennial of St. Vibiana's Cathedral.

"ONE HUNDRED years from now others will gather here to celebrate its bicentennial. Who can tell whether some undiscovered weapon of destruction will have left this basin like the ruins of Carthage," he told a congregation that included 14 bishops from Utah, Arizona and California.

"Maybe Los Angeles will be but a titular See for some bishop residing in a man-made island in outer space.

"Perhaps the bishop will be the great grandson of a Vietnamese or Korean refugee, and our Irish and Spanish names will be as unfamiliar as theirs are today. God knows."

To those who would be gathering for a possible celebration in the cathedral 100 years hence, the cardinal had a message from the grave.

"WE REACH OUT to join with you in professing the same unchanging faith, the faith of our forefathers, and we forefathers to yours.

"There will still be one, holy Catholic and apostolic Church, grounded on the apostles and ruled by a Pope of Rome.

"Maybe the great heresy, like Arianism, will have swept across the Church, men compromising with the values of their times and holding only to the vestiges of the religion that suited their moral tastes.

"Maybe so, but by God, if only as a remnant, there will be a true Church of Christ, teaching, suffering, serving.

"To you, from our graves, we send our greetings and our love. The form of this world, like our mortal graves, will pass away. The everlasting only will remain."

Noworul Memorial Chapels

2658 S. Central Park Ave. Telefon: 762-2233

Chicago, Illinois 60623

Looking Ahead

by
Dr. George S. Benson
President
NATIONAL EDUCATION PROGRAM
Searcy, Arkansas

THE DISAPPEARING FARM FAMILIES

When the Declaration of Independence was signed 200 years ago more than 80 per cent of all American people lived on farms. Transportation was poor and each community found it advisable to raise most of their own food. Farming methods were likewise poor and most of the farms didn't produce too much. Today, however, hybrid seed and fertilizer are used freely; heavy farm machinery is bought and used and now the farm population has dropped from 80 per cent down to 4 per cent. Nevertheless, the nation is better fed than ever before. In fact, transportation has improved until an average American family can sit down to a breakfast consisting of oranges from Florida, grapes from California, breakfast cereal from Battle Creek, bacon from Chicago and eggs from Arkansas. Partly as a result of a better diet the average length of life has increased from about 45 years to about 78 years. The farm population has always been a stabilizing influence in America.

Today, however, the farm family is threatened. Inheritance taxes have gone so high and inflation has become so serious that when a farmer dies his family is often times unable to keep the family farm. Suppose, for instance, a family farm with a value, according to current inflation, of $1 million. Suppose the husband dies. His wife can inherit one-half of the estate but she must pay an inheritance tax at the national level and also at the state level on the other $500,000 with other very limited deductions. Consequently, the federal estate tax alone would probably be about $340,000 which the family would probably not have. Consequently, they would be forced to sell part of the farm or the whole of it. It would probably be bought by a large corporate farming concern and a farm family would disappear.

There is now a Bill in Congress to improve this situation. It would decrease the inheritance tax and would allow for a larger amount to be passed on, free of tax, from generation to generation. This Bill should be passed. You might like to encourage your Congressman to favor it. The preservation of our farm families is important to the stability of the nation and the well-being of us all.

Years ago when I was in China I found that ancient civilization had divided its people into five distinct classes. First among these was the educators, the most famous of whom of course, was Confucius. This was a good choice because knowledge is power. A nation's educators are very valuable to the nation and certainly influential.

The second class, however, was the farmers. These were the men who fed the nation and China valued them very highly. Most of them could neither read nor write but they were men of integrity and honor. They were the group that gave stability to the country.

When I was in Zambia, Africa a few years ago, a prominent official, placing great store in education — the right kind of education, — said to me: "The Christian religion offers our only hope of building the kind of character that can make Zambia a great nation." The country's next concern has been the development of agriculture. They are concerned about the large number of people that are leaving the small farms and moving into the cities. They are doing everything they can to stabilize the farm population.

In America we would do well to think soberly about preserving our farm families. The nation needs the stability that this group is providing.

Educators Say:

Ethnic Studies Helped Make Pluralism Acceptable

By Jim Castelli

WASHINGTON (NC) — Ethnic studies courses taught over the past two years have helped to make the concept of cultural pluralism more acceptable, according to educators attending a White House conference on "Ethnicity and Education."

The educators complained that ethnic studies programs were underfinanced. They also complained that federal bureaucrats responsible for funding ethnic studies programs and research were not sufficiently sensitive to their importance.

Several Administration officials and the senator who wrote a law providing funds for ethnic heritage studies expressed optimism about slightly increased funding of ethnic studies programs.

The conference was sponsored by the White House Office of Public Liaison, the National Ethnic Studies Assembly and the National Advisory Council on Ethnic Heritage Studies.

The advisory council was named by the Department of Health, Education and Welfare in 1975 to advise the department on ethnic studies in connection with the ethnic heritage bill.

The bill provided funds for developing curriculum material, disseminating that material, establishing teacher training programs and promoting the cultural activities of ethnic groups.

The Ethnic Studies Act authorized spending up to $15 million a year, but funding has been considerably less than that.

A total of $2.375 million was appropriated for the 1974-75 fiscal year, and $1.8 million for the 1975-76, 1976-77 and 1977-78 fiscal years.

The bill's author, Senator Richard Schweiker (R-Penn.), told the conference he was optimistic about raising the funding level to $2.5 million.

Schweiker said that when he first introduced the ethnic heritage act, most senators and congressmen didn't know what he was talking about.

Since the bill was passed, he said, the House has refused to include funding in its budget.

But he said awareness was growing. This year, for the first time, he said, the House included $2.5 million for ethnic studies in its budget.

HEW and the Office of Management and Budget have also shown increased support for the program, Schweiker said.

HEW Undersecretary Marjorie Lynch also told the conference she would use her influence to guarantee funding of the ethnic studies program.

One member of the ethnic advisory council, Michael Pap of John Carroll University in University Heights, Ohio, said the council has concluded that "the general climate in our society — and particularly in our educational system itself — regarding the acceptance of the concept of cultural pluralism has been improved tremendously over the past two years."

He said "hundreds of colleges and universities are now offering courses on ethnic heritage, training teachers," and acting in related areas.

The advisory council vice-chairman, Francis Femminella of the State University of New York at Albany, said an understanding of ethnicity is linked to an understanding of American citizenship.

Femminella said people must be able to identify with an ethnic group in order to be able to identify with both national and international citizenship.

An understanding of ethnicity also helps reduce racial and ethnic divisiveness, he said.

"Put in its simplest form," he said, "one person cannot respect another if he does not respect himself."

Pap reported on the advisory council's recommendations for future directions in helping people develop positive attitudes toward ethnicity and pluralism.

The recommendations included:

— Concentrating on training sessions for teachers and workshops for community leaders.

— Identifying and offering assistance to the most neglected and forgotten ethnic groups in the United States.

— Providing "documentary evidence" that an understanding of pluralism helps reduce social tensions.

— Offering opportunity for community dialogue to reduce suspicion among different ethnic groups

You may depend upon your doctor's orders being carried out when we compound your prescription. Our double-check system guarantees accuracy.

THE
REXALL
DRUG STORE
RIEDL'S
PRESCRIPTION PHARMACY
3156 W. 26th, Chicago
(JUST EAST OF KEDZIE)
Bishop 7-7550

ABDOMINAL SUPPORTS

For aches and pains try our RRR Rheumatic Relief

ELASTIC STOCKINGS

We have in stock the well-known medicinal products of VAVRA'S PHARMACY

Jedokaz — Všehochuť

Chicagoland Czechoslovak Philatelic Society

The regular meeting of the Chicagoland Cz.P.S. will be held Sunday, June 13, 1976, at 2:30 p.m. in the Lincoln Federal Loan and Savings Association Bldg., 6635 Cermak Road, Berwyn, Illinois.

The Program will be: Dr. J. J. Matejka Jr. of Chicago, Il. Subject: Internphil 76 Critique recent international philatelic exhibition at Philadelphia.

Dr. James J. Matejka, Jr.